

VETERANS B&T

SAHEL
DETACHEMENT
1974

4 MEI
ERECOULOIR
OP DE DAM

HEIMWEE NAAR
'HET GROEN'

46^e jaargang
juni 2023

Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opggericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.

Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d.
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol bd
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
M.A.R.C. Souman, Lkol
L.H. Habraken, kol b.d.
L. Kuijpers, kol b.d.
J.J. Berkers, Aoo

Bestuur

Voorzitter

Hans Schulz
06 51440805
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Henk Bouwknecht
06 36095639
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Hans Kemink
06 33321119
penningmeester@veteranenbent.nl

Activiteiten ondersteuning

Marc de Voogd
06 51732044
activiteitenondersteuning@veteranenbent.nl

Promotie

Andre Leurs
06 28574901
promotie@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldelijnszorg

Saskia Ubels
06 14408341
nuldelijnszorg@veteranenbent.nl

Adviseur

Ger Achterhof
0591 620545

Redactie

Willemijn Teerds
06 83118935
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksel
06 10940461
redactie@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie@veteranenbent.nl

Frits van der Ley
06 505 10 323
f.ley@upcmail.nl
Michel Roest
Tevens LSO 1(NL/BE)VNTbat T2-T6
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 15,00 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Ver Veteranen Regiment Bevoorrading- en
Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's gelden de volgende
data als deadline: Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst". Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende lettertypes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden). Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hierover vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen en berichten van overlijden zo spoedig mogelijk digitaal door te geven aan de secretaris, secretaris@veteranenbent.nl.

REDACTIONEEL

Willemijn Teerds-Hop

Terwijl de temperatuur momenteel flink oploopt in Nederland, is de redactie zich in het zweet aan het werken om weer een mooi exemplaar bij jullie op de deurmat af te leveren.

Allereerst wil ik beginnen met een rectificatie uit het artikel 'In the spotlight' van het vorige nummer. Sven Rutten kreeg veel positieve reacties op zijn interview over Horsepower en velen deden bij hem navraag hierover. Vreemd genoeg stond in zijn papieren van Defensie de missie als EUFOR15 vermeld, terwijl dit de missie EUFOR 3 was. Defensie heeft dit inmiddels aangepast.

Dit tweede nummer nemen we jullie weer mee in de veteranenwereld van de B&T en in het tweede kwartaal van dit jaar zijn er volop activiteiten op dit gebied geweest. Bij het lezen van dit nummer is de Nederlandse Veteranendag net achter de rug en zullen we in nummer 3 hier volop aandacht aan besteden.

Inka heeft de eer om ons oudste regimentsgenoot, dhr Bob Bisschop, te interviewen voor 'In the spotlight' waarin hij zijn bijzondere ervaringen als KNIL- en KL-veteraan uit de doeken doet. Tevens heeft dhr Bisschop de rubriek 'Anekdote' voorzien van een persoonlijk, zeer aangrijpend en ontroerend verhaal. Een verhaal dat niet verloren mag gaan...

Verder blikken we in dit nummer terug op de Dodenherdenking van 4 mei en geven we een sfeerimpressie van het Bevrijdingsdefilé in Wageningen. Michel had de bijzondere ervaring en eervolle taak om samen met 59 andere veteranen in het erecouloir op de Dam te staan tijdens de Nationale Herdenking. Dennis Savijn doet ook een duit in het zakje door een mooie foto van hemzelf uit te kiezen op de Dam in de rubriek 'In the picture'. Inka sluit hier mooi op aan met haar column; de waarde van herdenken is dat we blijven denken!

En het mooie aan veteraan zijn is vaak onze herinneringen en bijzondere ervaringen. Soms hebben we ook heimwee naar het groen, de kameraadschap en willen we dolgraag bijdragen op het moment dat het telt. Er zijn zelfs veteranen niet meer in actieve dienst die het zo erg missen dat ze zich aan hebben

gemeld als reservist. Hun motivatie en ervaringen bij ons Regiment B&T kunnen jullie terug lezen en wie weet volgen er meer aanmeldingen na het lezen van hun verhaal.

De Veterans is natuurlijk niet compleet zonder verslag van de ALV inclusief de jaarrekening en de aansluitende en welbekende wijnproeverij. Tijdens de ALV heeft er een interactieve enquête plaatsgevonden onder de aanwezige leden om eens polshoogte te nemen wat jullie nou eigenlijk van de vereniging, de activiteiten en de Veterans vinden. In het volgende nummer wordt iedereen geïnformeerd hoe ze in de gelegenheid gesteld worden om ook hun mening hierover te geven met een online enquête, zodat we in het laatste nummer van dit jaar de resultaten bekend kunnen maken.

En om in de warmte te blijven neemt Roel Rijks ons mee naar de Afrikaanse Sahel waar een vrij onbekende hulpverleningsmissie is geweest onder de pet van de VN. Roel Rijks heeft onderzoek gedaan naar de decorering van het Nederlandse Sahel detachement dat verantwoordelijk was voor voedseltransporten. Een bijzonder verhaal!

Inhoudsopgave

Onderwerp	pagina
Redactioneel	1
Van de voorzitter	2
Reünie T2 – T6	3
In de spotlight	4
Algemene ledenvergadering	6
Wijnproeverij	7
Uit- ingezonden	8
Anekdote	10
4 mei - Erecouloir op de Dam	12

Bevrijdingsdefilé Wageningen	14
Uit de collectie	15
De Sprong	16
Canadian Walk	18
In the Picture	20
Column: (Her)denken	21
Heimwee naar 'het groen'	22
Het Sahel detachement 1974 - deel 1 De missie	24
In het web gevangen	27
In memoriam / Agenda	28

VAN DE VOORZITTER

Vandaag (12 juni) word ik er door de redactie (terecht) op gewezen dat ik mijn bijdrage nog moet aanleveren voor ons mooie blad. Door mijn vakantie is dat er bij ingeschoten. Maar niet leveren is geen optie, dus heb ik besloten om wat wetenswaardigheden met jullie te delen over het leger en de veteranen van mijn vakantieland: Noorwegen. Dat leverde trouwens ook voor mijzelf weer wat nieuwe kennis op. Ik kwam o.a. op dit idee omdat ik deze oude 'Bandvaegen' tegen kwam! Sowieso staan de Scandinavische landen meer in de belangstelling vanwege de oorlog in Oekraïne.

Noorwegen is een van de medeoprichters van de NATO en dus lid sinds 1949. Voor die tijd streefde het land, en eigenlijk alle Scandinavische landen, een neutraliteitspolitiek na. Desondanks is het land tijdens WOII bezet geweest door nazi Duitsland. Na twee maanden van gevechten in o.a. Narvik en Bardufoss (het huidige HQ van de Landmacht) was de korte maar hevige strijd met de Duitsers voorbij. Het koningshuis week uit naar Engeland en de Noren waren verslagen. Noorwegen werd 3 dagen na Nederland bevrijd en viert 1 dag daarna (op 9 mei dus) jaarlijks zijn Veteranendag.

Het huidige leger bestaat uit ca. 25.000 man en is met behulp van een zgn. 'burgerwacht' uit te breiden naar 85.000 man. De Landcomponent bestaat uit de Brigade Nord met drie manoeuvre bataljons (w.o. het Telemarkbataljon) met o.a. Leopard 2 A4 en CV90), een Artilleriebataljon en CS en CSS bataljons. Mede door de ontwikkelingen in Oekraïne wordt versneld een 4e Manbat opgericht.

Net als de meeste andere westerse landen heeft ook Noorwegen zich de laatste decennia gericht op het uitvoeren van vredesoperaties met de andere bondgenoten. Er zijn o.a. missies uitgevoerd in Korea, Libanon, Bosnië, Kosovo, Afghanistan en Libië.

Nederland is één van die trouwe bondgenoten. Het KMarns oefent al jaren in (zonder de Noren) noord Noorwegen maar sinds 2003 bestaat er tussen de beide Landmachten een *Army Cooperation Initiative* en wordt er met enige regelmaat ook samen geoefend.

Door de inzet in vredesmissies heeft het land ook meer dan 60.000 veteranen. Koning Harald V is de beschermheer van de veteranen die zijn verenigd in de Noorse Vereniging voor Internationale Operaties

(NVIO). Mooi vond ik de uitspraak van de president van deze vereniging over de competenties van veteranen: "Geef ze een fles water en een slaapzak en ze zullen elke missie uitvoeren". Zelf lijkt me dat wel het minimaal benodigde. Vakantie vieren in Noorwegen is prima te doen, maar overleven en vechten lijkt me een behoorlijke uitdaging!

En ook hier is sinds de oorlog in Oekraïne de verdediging van het eigen grondgebied een actueel onderwerp. Want hoewel ze geen directe aanval verwachten van de Russen is het leger sinds november 2022 in een hogere staat van paraatheid gebracht. Noorwegen deelt immers bijna 200 km grens met Rusland en is daarmee van strategisch belang voor de NAVO.

Nou, tot zover de weetjes over deze NAVO bondgenoot. Tot slot nog wat onderwerpen over onze vereniging. In deze aflevering lezen jullie een mooi artikel over de Koninklijke onderscheiding voor maar liefst drie van onze leden. Gefeliciteerd allemaal! Wat daar zeker even bij genoemd moet worden is dat de KO voor Jan Litjens geïnitieerd en mogelijk gemaakt is door Inka Logister; een mooie prestatie Inka, bedankt hiervoor.

Op dezelfde dag van de KO uitreiking was ook de goed bezochte ALV. Absolute primeur daarbij was de digitaal ondersteunde, interactieve mini-enquête van ons hoofd communicatie Willemijn. Er werd enthousiast meegedaan en het leverde nuttige informatie op. Verder zijn de bestuursleden Marc en Michel herkozen en hebben we afscheid genomen van Saskia. Over onze activiteiten kan ik kort zijn; het defilé in Wageningen was weer geweldig, vooral geweldig nat maar de sfeer was uitstekend. De Canadian walk in Apeldoorn daarentegen vond plaats onder een heerlijke voorjaarszon, was erg geslaagd en goed georganiseerd door Frits, waarbij hij zelfs de burgemeester het ontvangst had laten verzorgen.

Op moment van schrijven wacht ons over twee weken de NLVD. Met 120 aanmeldingen waarvan ca. 60 voor het defilé kan dat eigenlijk alleen maar een succes worden. Voor daarna wens ik iedereen een fijne zorgeloze vakantie toe!

Hans Schulz
Voorzitter

REÛNIE T2 – T6

Maarten Boender T4

Het weer was goed,
de catering was perfect,
de mensen gezellig kortom
een prima dag!

Zaterdag 27 mei 2023 was het zover, reünie van T2 – T6 van het Eerste Nederlands Belgische VN Transportbataljon. Dus vanuit het pittoreske Nieuwegein afgereisd naar kamp Soesterberg. Na de aanmelding was het tijd voor koffie en cake. Voor de zekerheid nog wel even geïnformeerd of ik niet bij een begrafenis was beland. Na het openingswoord door Paul Schipper heette de regimentscommandant overste Souman ons welkom en was het tijd voor de onvermijdelijke Palmpit.

De opkomst was bescheiden maar zoals een groot filosoof ooit zei: "Elk nadeel heb z'n voordeel". Zo was er tijd om eens wat uitgebreider met een aantal mensen terug te kijken en bij te praten. Zo wissel je na 30 jaar ervaringen uit alsof het gisteren was. Je hoort hoe een ander hele heftige gebeurtenissen heeft beleefd. Vanzelfsprekend komen er ook luchtigere onderwerpen voorbij, zoals 'wat doe jij tegenwoordig?', en 'het is zeker twintig kilo geleden dat ik je voor het laatst zag!'.

Een aparte ruimte was er om oude films terug te kijken. Het kijken van die films levert prachtige gesprekken op. Wat ook leuk was, waren de foto's van hoe het was en hoe het is. Van 'mijn' kamp, de Bravo in Santici is niets meer terug te vinden.

Ik heb ook nog even de tijd genomen om de historische collectie te bekijken. Ik kan iedereen aanraden om dat ook eens te doen. Ook nog even het boek 'In dienst van de troep' op de kop getikt.

De vorige reünie was op 2 juni 2018. Als cadeau hebben we toen een boek gekregen over het Transportbataljon. Basis van dit boek is de afstudeerscriptie van Alexander van den Hoonert, student geschiedenis. Het ziet er naar uit dat deze scriptie een vervolg gaat krijgen. Het is de bedoeling dat er een documentaire wordt gemaakt over ons met als basis deze scriptie. De eerste opnamen zijn tijdens de reünie gemaakt. Ik hoop maar dat mijn haar goed zat.

IN THE SPOTLIGHT

Inka Logister-Proost

Naam:	Bob Bisschop, kolonel b.d.		
Leeftijd:	101 jaar		
Lid sinds:	gestopt		
Missie:	Mobilisatie Nederlands-Indië	KNIL A.A.T.	1941
	Krijgsgevangenschap	Thailand en Japan	1943-1945
	Orde & Vrede Nederlands-Indië	KNIL Staf 2e Divisie	1945-1949
	Nederland	KL Intendance	1949
	USA (Washington)	KL Intendance	1969-1972

Dhr Bisschop is – voor zover wij weten – de oudste regimentsgenoot. Hij is geen lid meer van de VVRB&T maar voor hem maken we graag een uitzondering!
 “Ik ben met alle verenigingen gestopt; ik ken de nieuwe generatie veteranen niet. Mijn enige lidmaatschap is die van de KVEO (Koninklijke Vereniging van Eervol ontslagen Officieren van de Nederlandse Krijgsmacht). (...) Vroeger ging ik ieder jaar naar de Veteranendag in Den Haag, maar tegenwoordig niet meer. Wel ga ik naar de jaarlijkse (regionale-) veteranendag, hier in Harderwijk. Bron: Zeewolde Actueel

Dhr Bisschop werd geboren in Palembang op Sumatra en heeft in zijn jeugd op verschillende plekken op Java en Sumatra gewoond. In totaal op drie HBS scholen geweest, waar hij op de laatste school zijn toekomstige vrouw ontmoette. “Ze was slimmer dan ik, hogere cijfers. Ik was meer een zesjes-man, want waarom zou je meer doen als je met zessen meer kan genieten van alles wat het leven biedt?”

Dhr Bisschop werd geboren in Palembang op Sumatra en heeft in zijn jeugd op verschillende plekken op Java en Sumatra ge-

woond. In totaal op drie HBS scholen geweest, waar hij op de laatste school zijn toekomstige vrouw ontmoette. “Ze was slimmer dan ik, hogere cijfers. Ik was meer een zesjes-man, want waarom zou je meer doen als je met zessen meer kan genieten van alles wat het leven biedt?”

Na de HBS is hij kort dienstplichtig geweest, hij kreeg onthefing om Indologie te studeren. Hij hoopte hiermee als bestuurder van betekenis te zijn voor de bevolking.
 “Maar dat was van korte duur. Ik was 21 jaar toen de oorlog in Nederlands-Indië begon. De mobilisatie werd afgekondigd en ik moest mijn uniform weer aantrekken. Ik ben nooit van plan geweest het leger in te gaan. Maar zodoende. Zo is de ellende begonnen. Ik weet nog mijn stamboeknummer: 40622. De 22 voor mijn geboortjaar, en vóór mij waren er al 405 jongens mij voorgegaan. Later kreeg ik als Japans krijgsgevangene een ander stamboeknummer. En later in de KL ook weer een ander nummer. Je bent dus eigenlijk steeds een nummer...”

We werden opgeleid bij de infanterie KNIL, waar ze ontdekte dat ik mijn vrachtwagenrijbewijs had, dus ik ging over naar de A.A.T. Daar werden auto's geassembleerd en moest ik als sergeant de auto's inrijden en inheemse militairen opleiden tot chauffeur. Mijn militaire loopbaan eindigde op het moment dat ik krijgsgevangene werd. (...)

“Ik ben de enige Bisschop die door een Gereformeerde dominee in een moskee Nederlands-Hervormd gedoopt ben.”
 Ik kijk hem in de ogen. Ze twinkelen, maar het klopt niet bij zijn serieuze gezicht. Leuk gezegd, maar welk verhaal schuilt hierachter?

“De twee journalisten die me interviewden vonden dat grappig, maar ze misten de clou. Mijn vader was gereformeerd, mijn moeder Nederlands-Hervormd. Ik mocht zelf kiezen wat ik wilde. Tijdens krijgsgevangenschap had ik in Singapore zo'n ontzettende behoefte aan houvast. Ik schrok, ik was nog niet gedoopt! Ik moest een keuze maken, want ik wist niet wat er verder met me ging gebeuren. Die dominee begreep dat. Heeft hogerop toestemming gevraagd en het enige religieuze gebouw in de buurt was de moskee. De beslissing en de doop deed mij goed.”

[Lees in de rubriek 'Anekdote' op pag 10 zijn verhaal over zijn krijgsgevangenschap en het blikje nasi-goreng van meneer Poot]

“Ik heb die tijd in krijgsgevangenschap achter me gelaten. Met mijn vrouw kon ik er goed over praten, ze heeft in een kamp in dezelfde omstandigheden overleefd. We zijn later teruggegaan naar Indonesië. Heel bewust met z'n tweeën de voor ons bekende plaatsen bezocht. Ik wilde mijn vrouw ook Thailand laten zien, waar ik gewerkt heb. Zo kon ik het als het ware voor mijzelf afsluiten. Ware het niet dat de kinderen ook Indonesië wilden zien. Dat hebben we gedaan, maar vooral de plaatsen die toeristisch interessant waren om te bekijken. Mooi. Ja, en goed dat ze het eiland hebben gezien. Maar het is anders. Ik heb er daarna een dikke streep onder gezet.”

(...)
 “Toch verloopt het leven wonderlijk, want in mijn militaire loopbaan ben ik in Washington in goed contact gekomen met Indonesische mensen en ik was een grote gast op de Indonesische ambassade. Dat was een rare gewaarwording: je bent in Nederlands-Indië geboren, je hebt tegen ze gevochten en dan raak je bevriend met Indonesiërs. Dat heeft me goed gedaan. We waren daar zó welkom! Ze wisten: Bisschop is in Palembang geboren, hij hoort erbij.”

Wat maakte dat u na de Tweede Wereldoorlog weer het leger in ging?

“Het was geen bewuste keuze, maar ik ben er als het ware weer ingerold. Toen wij bevrijd waren, had ik niet meer de ambitie om Indologie verder te gaan studeren. De situatie was veranderd. We dachten het Nederlandse gezag te moeten handhaven. Ik ben vanuit Manilla in Borneo terechtgekomen en daar schreef ik een brief naar mijn verloofde, waarin ik haar ten huwelijk vroeg. Ze is meteen liftend naar mij toe gegaan en we zijn getrouwd.

Ik werd opgeroepen om de opleiding - die ik volgde voordat de oorlog uitbrak - af te maken, de Corps Opleiding Reserve Officier (CORO) in Bandung. Mijn vrouw is meegegaan en in Bandung is onze eerste zoon geboren. Via de opleiding kon ik beroepsmilitair worden. Daarna ben ik als 2e Luitenant ingezet op midden Java bij de staf van de 2e Divisie”.

In totaal heeft u 36 jaar in het leger gediend, vanaf 1949 in Nederland.

“In 1950 is het KNIL opgeheven bij Koninklijk Besluit. Ik koos er voor om over te gaan naar de KL. Ik heb voor dat laatste gekozen. Via een relatie, een officier van de Intendance ben ik daarbij gekomen.

In Nederland ben ik in de Oranjekazerne in Amsterdam terechtgekomen, we kregen een piepklein appartement. De KL militairen vonden het maar niks dat mannen van buitenaf in hun ranglijst werden geplaatst, bang dat het ten koste van hun eigen carrière zou gaan. Later is dat gladjes verlopen, maar in het begin zorgde dat voor animositeit.

Ik was Luitenant toen ik in Nederland kwam. Om kapitein te worden kwam ik te werk in Den Haag, enorme voorraden moesten verwerkt worden. Er moesten ad hoc nieuwe werkcampagnieën geformeerd worden. Alle andere bestaande eenheden moesten twee man aanleveren. Je begrijpt, die 200 man, dat waren niet de beste militairen die ze lieten gaan... alcohol, een strafblad. Ik heb gelukkig geen slechte beoordeling gekregen, weer een 'plus' achter mijn naam.” Hij lacht erbij.

Wat was uw hoogtepunt in uw loopbaan?

“Ik heb mijn jaren in Amerika de meest interessante periode in mijn loopbaan gevonden. Mijn taak was om voor alle logistieke aangelegenheden voor de KL samen te werken met de Amerikanen. Voor de generale staf alle informatie op het gebied van logistiek verwerven. Ik regelde voorraden en was verantwoordelijk voor het - vanuit New York - vershippen naar Nederland. De Nederlandse ambassade was een vreemde toko met strikte protocollen. Je bemoeit je niet met wat er in een andere kamer gebeurt. Wij militairen waren voor hen een stelletje vrijbuiters. Ik probeerde samen met de Amerikanen gezamenlijk een order uit te doen, misschien wat goedkoper. We kochten ook spullen voor Nederland die al in Amerikaanse magazijnen lagen. No problem. Binnen de ambassade: “Hóógst ongebruikelijk!!” Al die hokjes...

Ik had ook een werkkamer beschikbaar in het Pentagon als ik daar zaken moest doen. Ik zag in 2001 op 11 september één van de drie vliegtuigen in het Pentagon vliegen. Ik wist natuurlijk precies waar. Ja, dat liet me niet onberoerd, dat deed me wel wat.”

Maar het was een heerlijke tijd. Mijn vrouw had moeite met aarden in Nederland en ze genoot in Amerika. Zo'n 2-3 parties per week waar mijn vrouw en ik qualitate qua moesten zijn en zo maakte je kennis met veel mensen. Mijn oudste zoon bleef in Nederland, voor zijn studie. Onze dochter en jongste zoon zijn met ons meegegaan. Het was een roerige tijd, de oorlog in Vietnam, vaak demonstraties op straat.

“Ik merk helaas dat het lichamelijke zó gaat” en hij maakt een neerwaarts gebaar met zijn hand. “Ik hoor niet goed en dat is bijzonder vervelend in gezelschap. En mijn benen...”

In dat 101-jarige lichaam zit een jonge geest. Hij glundert als hij vertelt dat hij zo geniet als zijn dochter of zijn oudste zoon voor hem kookt. “Mijn dochter gebruikt het handgeschreven kookboek van haar moeder.” Hij slypt regelmatig met zijn jongste zoon; hij is teruggegaan naar Amerika.

Hij vertelt met subtiele humor hoe hij denkt over zijn afhankelijkheid van de thuiszorg: “Ik heb in mijn leven nog nooit zoveel vrouwvolk over de vloer gehad. Iedere dag weer anderen!”

Eigenlijk zou Bob Bisschop officieel Harry Alphons Roelands heten. Nieuwsgierig naar meer verhalen van dhr Bisschop? Lees dan dit recente interview: <https://www.harderwijksezaken.nl/nieuws/de-heer-bob-bisschop-viert-101-ste-verjaardag>

ALGEMENE LEDENVERGADERING

Op 26 april heeft de Algemene Ledenvergadering van de VVRB&T plaatsgevonden in het VOC te Soesterberg. Met 46 aanwezige leden had de ALV een hogere opkomst dan in 2022! De voorzitter verwelkomde in het bijzonder de Regimentscommandant en Regimentsadjutant en de Raad van Advies vertegenwoordigd door Bert Kuijpers.

Sinds de vorige ALV zijn ons voor zover bekend 26 leden ontvallen, er is een minuut stilte gehouden ter nagedachtenis van onze overleden leden. Het Jaarverslag 2022 werd gepresenteerd door secretaris Henk Bouwknegt en voorzitter Hans Schultz deed verslag van de activiteiten van afgelopen jaar. Gelukkig was 2022 weer een "normaal" jaar na alle corona perikelen. Het huidige ledental bedraagt 844 en is t.o.v. vorig jaar (835) licht gestegen.

Wegens afwezigheid kascontrole commissie, las de voorzitter het getekende verslag voor aan de ALV, waarna het bestuur décharge verleend werd. Nieuw gekozen lid van de kascontrole commissie is Helmut Hermans, hij volgt Dick Mintjes op.

De penningmeester Hans Kemink heeft de resultatenrekening 2022 toegelicht, waarna de vergadering instemde. Daarna volgde een toelichting op de begroting van 2023/2024. Op voorstel van de penningmeester gaat de ALV akkoord dat het eigen vermogen enigszins fluctueert, afhankelijk van de gehouden activiteiten.

De ALV geeft toestemming om een bedrag van € 4400,00 te investeren in de merchandise, e.e.a. te maken met het verengingspolo in XL, XXL en XXXL. De contributie voor 2023 en 2024 wordt vastgesteld op € 15,00.

De voorzitter geeft aan de hand van de bestuursstructuur een toelichting op het rooster van aftreden.

Michel Roest en Marc de Voogd worden unaniem herkozen als bestuurslid. Na enige discussie over de spreiding van het aftreden van bestuursleden, geeft de ALV permanente toestemming om daar flexibel mee om te gaan.

De voorzitter neemt afscheid van Saskia Ubels. Saskia heeft gedurende 6 jaar op een prachtige manier invulling gegeven aan de functie van bestuurslid zorg en coördinator nuldelijns ondersteuning. De vergadering bedankt Saskia met een oorverdovend applaus.

Het bestuur stelt de vergadering voor om de vorige RC, Gerard van Kuijck, het erelidmaatschap te verlenen. De vergadering ging hier unaniem mee akkoord.

Willemijn Teerds houdt door middel van een interactieve sessie een mini-enquête onder de aanwezige leden. Hieruit komt al mooie informatie naar boven. Dit krijgt een vervolg onder alle leden van de VVRB&T. De vorm daarin zal door Willemijn worden bekeken. Wordt vervolgd.

De RC bedankt het bestuur voor de ondersteuning die hij heeft ondervonden bij de bijzondere personeelszorg voor veteranen.

De voorzitter sluit om 14.10 uur de vergadering waarna door de RA een toast wordt uitgebracht op het regiment en de gezondheid van al haar leden.

Het verslag van de ALV 2023, de jaarrekening 2022 en begroting 2023 zijn in te zien op de website van VVRB&T.

WIJNPROEVERIJ IN SOESTERBERG Alex Donswijk

Na de ALV was het dan echt tijd voor.... de WijnProeverij!!!

Onze Regimentscommandant Marc Souman was wederom de WP-expert die uitleg en duiding gaf over de aanwezige wijnen. Ik vond dat het mij nog wel aan enige kennis cq proeverij-experience (PE) ontbrak. En.... ik was daarin niet de enige: ik zag toch aardig wat WP-Veteranen!

Ik moet u eerlijk bekennen, ik neem (ook) deel vanwege de gezelligheid en een paar slokken lekkere wijn. Normaliter smaakt elke willekeurige supermarkt-wijn van pak-um-beet 2 euro 95 mij na 2 glazen wijn meer dan uitstekend. Dus mij boeit het allemaal niet zo. Maar nu wilde ik een goede indruk maken op mijn mede-cursisten. Ik had zelfs van te voren al zelfstudie gepleegd. Zo had ik op internet bekeken of je elke slok wijn moet uitspugen in de aanwezige kom. Ik las: "De wijn hoeft eigenlijk niet eens te worden doorgeslikt, maar het mag wel en het is natuurlijk ook wel verleidelijk. Het kan per ongeluk gebeuren, vaak sneller dan je denkt, dat je door het proeven van al die wijnen een tikkeltje aangeschoten raakt". Aangeschoten? Dat kon ik mij natuurlijk niet veroorloven

in dit eminente gezelschap, waar zich o.a. ook de voorzitter en de secretaris van onze VVRB&T onder bevonden. En wat doe je dan, waarde lezer? Braaf als ik ben hield ik mij uiteraard aan bovengenoemd protocol. Alleen die keren dat ik mij bijna verslikte (expres??) koos ik er toch maar voor om de betreffende slok wijn snel door te slikken. Niemand heeft het gelukkig gemerkt! Achteraf gezien kan ik mij niet meer herinneren hoe vaak ik mij bijna heb verslikt.....

Ik moet zeggen, het gehele proces matte me flink af. Ik had de weken daarvoor onvoldoende getraind. Als je namelijk je rol van Wijn-Proeverij-Functionaris (WPF) serieus neemt, dan is het PP (ProefProces) als volgt: je proeft de wijn door hem heen en weer door je mond te laten gaan, waardoor alle delen van de tong aan bod komen. Zoet zal je op het puntje van je tong proeven, terwijl zout vooraan en aan de zijkant waar te nemen valt. Daarbij: een zure smaak proef je aan de zijkant van je tong en bitter aan de achterkant. En ik moet eerlijk zeggen, door dus onvoldoende training voorafgaand, hanteerde ik de plaatsbepaling niet altijd even goed. (Met kaartlezen maakte ik vroeger ook wel foutjes, dus herkenbaar). Zo verwarde ik de voorkant van mijn tong met de zijkant, terwijl door het verslikken de achterkant van de tong overbelast werd.

Onze Vinoloog legde nog uit dat de schroefdop op wijnflessen de wijnfles

met kurk verdrongen heeft. Schroefdooppen zijn thans van goede kwaliteit. De schroefdop ontstond toen de kurk-kwaliteit (KK) in de jaren '80 steeds slechter werd. Inmiddels is het al lang geen vreemd beeld meer om wijnflessen met schroefdop te zien. Ik heb nog even op internet gekeken: hoe lang kun je witte wijn bewaren met schroefdop? Antwoord: net zo lang!! Afhankelijk van het type wijn is dit tussen één en tien jaar. Ik kan u verklappen: al mijn flessen wijn met schroefdop die in de kelder staan, halen bovengenoemde 'bewaarduur' echt nooit.

Marc vertelde ook dat er gedurende de laatste 15 à 20 jaar veel is geïnvesteerd in de Bulgaarse wijnindustrie. Er zijn Franse wijnboeren naar Bulgarije verhuisd en daar hun kennis en kunde voortzetten en overdragen, waarmee dat land steeds meer een concurrerende positie in gaat nemen. Dus waarde lezer, als u die gunstig geprijsde Bulgaar met schroefdop, aangeschaft bij de Aldi en aan uw schoonmoeder cadeau geeft, dan hoeft u zich niet te schamen.

Resumerend: ik heb er weer het nodige van opgestoken maar..... ik moet wel melden dat ik er best tegenop heb gezien om dit verslag te schrijven. Toen ik gezeten achter mijn laptop op vrijdagavond die 1 ½ fles Rioja (Spaanse wijn) - die ik nog op de kelderplank (KP) had staan - geconsumeerd had, ging het mij toch best wel vlotjes af. Al zeg ik het zelf.

UIT-*ingezonden*

75 jaar

VN-vredesmissies

Op het Malieveld in Den Haag is op 26 mei stilgestaan bij 75 jaar VN-vredesmissies. Verschillende zogeheten peacekeepers vertelden er hun ervaringen. Minister Ollongren en Commandant der Strijdkrachten generaal Eichelsheim legden een krans ter ere van alle militairen en burgers die zijn ingezet bij VN-missies. De Nederlandse vereniging voor de Verenigde Naties (NVVN) organiseerde het evenement.

De minister deed voor zo'n 150 aanwezigen de aftrap. "Als er geen vrede is, wat moet je dan?"

Ollongren schetste met cijfers de omvang van de missies. "Tot vandaag hebben in totaal 2 miljoen vrouwen en mannen de vrede gediend, op 71 plekken in de wereld".

Defensie is al 75 jaar betrokken bij tal van VN-vredesmissies. Alleen het afgelopen jaar al in landen als Angola, Bosnië, Cambodja, Congo, Cyprus, Eritrea, Kosovo, Libanon, Mali en Zuid-Soedan.

Bron: intranet.mindef.nl

Veteranendag 2023

Afgelopen zaterdag 24 juni vond de Veteranendag 2023 plaats op het Malieveld in Den-Haag. Vanwege de deadline voor het blad, en omdat we de kwaliteit willen waarborgen, volgt het verslag in uitgave 3 van dit jaar. Hierbij alvast wel een 'teaser' in de vorm van een QR code link naar een filmpje van de binnenkomst van ons detachement op het Malieveld. Volgende uitgave meer....!

Veteranennota

2022-2023:

inspanning voor meer erkenning werpt vruchten af.

De belangstelling voor veteranen vanuit de samenleving is aanmerkelijk gestegen. De inspanning voor meer erkenning en waardering werpt zijn vruchten af. In het voorwoord noemt de minister de Invictus Games, die in 2022 in Den Haag werden gehouden. Die zijn uitgegroeid tot een 2-jaarlijks evenement met meer dan 500 deelnemers uit meer dan 20 landen.

In de nota valt verder te lezen dat Defensie structureel een bedrag van 280.000 euro extra beschikbaar stelt voor het programma Veteraan in de Klas.

Verder schrijft ze dat ze blijft werken aan vooruitstrevend en innovatief beleid om veteranen en hun thuisfront te ondersteunen. Nederland telt meer dan 100.000 veteranen die Nederland onder oorlogsomstandigheden of tijdens (vredes)missies dienden.

Bron: intranet.mindef.nl

Lintjesregen

Maar liefst drie regimentsgenoten, tevens leden van de VVRB&T ontvingen een Koninklijke Onderscheiding: Hans van de Ven- Huijs, Majoor b.d. Jan Litjens en Genm Ivo de Jong.

Namens RC, bestuur en alle leden: van harte gefeliciteerd!

Op donderdag 20 april, op de dag vooraf aan zijn FLO, ontving Hans van de Ven - Huijs de koninklijke onderscheiding Officier in de Orde van Oranje-Nassau met de zwaarden. De Koninklijke onderscheiding werd opgespeld door minister Ollongren.

Hij kreeg de onderscheiding voor de vele bijzondere zaken die hij voor Defensie heeft gedaan. Zo wordt hij een pionier genoemd op het gebied van werkzaamheden tijdens bizarre missies en was hij attaché in het buitenland. Hij was onder meer betrokken bij het opzetten van het *Urban Search and Rescue* (USAR)-team in 2004. Hans nam hierbij zijn kennis mee uit het bestaande *Disaster Assistance Response Team*. Hiermee trad hij op bij meerdere orkanen in het Caribisch gebied. Als er wereldwijd een crisis was, was Hans één van de eersten die aanwezig voor bijstand. Denk bijvoorbeeld aan de ramp met vlucht MH-17; waar hij betrokken was bij de berging, als operationeel commandant.

Jan Litjens is op woensdag 26 april volledig verrast toen de Roermondse Burgemeester Hoes bij hem in de huiskamer kwam om hem de koninklijke onderscheiding Ridder in de Orde van Oranje-Nassau op te spelden. Van 1999 tot 2009 is Jan algemeen bestuurslid geweest van de Landelijke Reunie Commissie Aan- en Afvoertroepen. Deze commissie is in 2009 opgegaan in de Vereniging Veteranen Regiment Bevoorraders- en Transporttroepen. Door zijn kennis, ervaring en diplomatie heeft hij een belangrijke bijdrage geleverd aan dit fusieproces.

Sinds 2015 is Jan bestuurslid van de Stichting Nationaal Indië-monument 1945 - 1962. Aanvankelijk secretaris, later vice-voorzitter en voorzitter van de Werkgroep Herdenking en zorgt er mede voor dat de jaarlijkse herdenking op een waardige en veilige manier verloopt. Deze herdenking is van enorme betekenis voor de Indië-veteranen. Ook is hij een belangrijke schakel en informatiebron voor de verschillende erelijsten van omgekomen militairen. Zo heeft hij na zijn onderzoek het boek "Namen in Roermond" uitgegeven. Een lijvig naslagwerk met daarin de namen van de ruim 6.200 omgekomen personen in Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea, met de omstandigheden waaronder dit gebeurde. Het is ook een belangrijke bron voor de digitale erelijst van de gevallen 1940 - 1945 en de erelijst van gevallen tijdens oorlogen en missies sinds de Tweede Wereldoorlog.

Momenteel is hij bezig met de voorbereiding van twee nieuwe boeken, over de slachtoffers van de Nederlandse koopvaardij en over de Nederlandse slachtoffers van de zogenaamde Japanse *Hel Ships*.

Op 26 april werd ook Ivo de Jong in Ede verrast toen de Burgemeester Verhulst hem de koninklijke onderscheiding Officier in de Orde van Oranje-Nassau met de zwaarden opspelde. Ivo is werkzaam als plaatsvervangend directeur van de Defensie Materieel Organisatie van het Ministerie van Defen-

sie en heeft zich ontwikkeld tot een autoriteit op het gebied van operationele logistiek. Hij droeg bij aan de professionalisering van de Koninklijke Landmacht door mee te werken aan nieuwe doctrines op het gebied van landop-treden. Het door hem opgerichte Land Welfare Center vormt het fundament voor de doorontwikkeling van de doctrines binnen de Landmacht.

Naast zijn reguliere werkzaamheden is Ivo ook als vrijwilliger actief. Zo maakt hij sinds 1980 deel uit van Studiegroep Luchtoorlog 1939-1945 (SGLO), vanaf 1999 als penningmeester en sinds 2010 als voorzitter. De studiegroep initieert onderzoeken en houdt het verhaal en de grote impact van de luchtoorlog levend. Sinds 1999 is de Ivo betrokken bij de Koninklijke Vereniging ter Beoefening van de Krijkswetenschap (KVBK). Eerst als secretaris en sinds 2004 als voorzitter. Hij heeft een grote bijdrage geleverd aan de ontwikkeling van de KVBK.

Zo heeft hij onder andere battlefield tours opgezet, de samenwerking met de militaire spectator (het oudste tijdschrift van Nederland) geïntensiveerd en invulling gegeven aan de bijzondere leerstoel *War Studies* aan de Universiteit Leiden. Sinds 2019 is Ivo voorzitter van Stuurgroep Nederland Radarland. De stuurgroep zorgt voor verbinding tussen overheid, industrie en kennisinstellingen op het gebied van radartechnologie. Hij wordt omschreven als een duizendpoot met onuitputtelijke werklust en energie.

ANEKDOTE

Bob Bisschop

Het blikje van Poot

Mijn verhaal start begin 1943 toen ik als krijgsgevangene verbleef in het krijgsgevangenkamp in Tjilatjap. Er waren in die tijd al groepen mensen op transport gesteld en over de bestemming daarvan liepen de wildste geruchten. Zo brak ook voor mij het moment aan. In een geblindeerde trein kwamen wij na 36 uur sporen, onder niet bepaald comfortabele omstandigheden, aan in Batavia, alwaar wij werden ondergebracht in het kazernecomplex van het voormalige 10e Bataljon Infanterie.

Zodra je je *tampatje* (slaapplaats) had geïnstalleerd ging je op zoek naar bekenden. Het complex was uitgestrekt en tot mijn grote verrassing ontmoette ik in een barak een aantal oudleraren van ons Lyceum zoals de heren Boven, Coehoorn en Poot. Ook van hun kant was het weerzien allerhartelijkst.

Enkele weken later kreeg de groep waartoe ik behoorde opdracht om ons gereed te maken voor vertrek. Opnieuw was er die onzekerheid over wat ons te wachten stond.

De avond vóór ons vertrek heb ik afscheid genomen van mijn oudleraren en mijn vroegere klassenleraar Poot nam mij apart en overhandigde mij een pakketje met de woorden: "Maak het later open, misschien dat er een moment komt dat je het de moeite waard vindt om er gebruik van te maken". Het was voor ons beiden een moeilijk afscheid.

Op mijn slaapplaats heb ik het pakje geopend, het bevatte een noodrantsoen van het KNIL door firma Jenne: nasi-goreng. Even heb ik getwijfeld of ik een voor die tijd zo waardevol bezit niet moest teruggeven, doch na doorgedacht te hebben heb ik daarvan afgezien, ik zou de geste van mijnheer Poot teniet hebben gedaan.

In een geblindeerde trein, vertrek vanaf station Koningsplein, na een uur sporen, uitstappen in Tandjong Priok. Lopen naar de haven en met de weinig zachtzinnige pressie en geschreeuw van de Japanse bewakers werden wij ingescheept. Onderin het ruim, weinig ruimte, stank en alle ongemakken die je je maar kunt voorstellen. We kregen te horen dat onze bestemming Singapore werd.

Via doorgangskamp POW-camp Changi werden we op 18 april 1943 in goederenwagons gehesen en begon een reis die mij lang is bijgebleven. Met 35 man opgepropt in een goederenwagon, geen sanitaire voorzieningen, een stel sadistische bewakers, enfin zo spoorden we 5 dagen met een slakkengangetje door Malakka.

Op 23 april eindelijk geradbraakt aankomst in Ban Pong in Thailand, waarna een 7-daagse afvalmars startte om op de uiteindelijke plaats van bestemming te komen.

Het is tijdens deze tocht dat voor de eerste maal de verleiding bij mij opkwam om de nasi-goreng van Poot aan te spreken. Het is er niet van gekomen want de achterliggende gedachte was: "Als ik het opeet is het weg".

Met zo'n 150 man een bivak in de jungle opgezet en van hieruit werden we aan het werk gezet om mee te helpen aan de totstandkoming van de Birmaspoorweg. In de klamme hitte, afgewisseld door dagenlange alles doorwekende regen, werkten we afgesloten van de buitenwereld. Compleet

geestdodend, geen regelmatige opvoer van levensmiddelen en medische verzorging was nagenoeg nihil.

Het was dan ook geen wonder dat gaandeweg het aantal zieken toenam, gesloopt door dysenterie, malaria, tropische zweren en avitaminose. Helaas hebben velen het niet overleefd.

Het is een periode geweest van ontbering, slavernijachtige toestanden, de ervaren onvrijheid was fruikend voor het moreel. Het weinige dat je nog bezat werd gekoesterd en voor mij waren dat maar twee zaken: de foto van mijn verloofde en de nasi-goreng van Poot. Ik kan u verzekeren dat ik in die tijd talloze malen stiekem met dat blik in mijn handen heb gezeten en dacht: "Zal ik...?" Steeds was het vervolg dan echter: "Maar dan is het weg!" Opbergen maar weer.

Midden oktober 1943 was de aansluiting van de spoorweg tussen Birma en Thailand operationeel. In de loop van 1944 begonnen de Japanners met de afvoer van krijgsgevangenen om die elders tewerk te stellen.

Ik heb nog als 'verpleger' gewerkt in het basiskamp Chungkai. Ik werd door de chirurg, de Australische Kolonel Dunlop, zonder omwegen aangesteld als *qualified orderly* vanwege het feit dat ik, toevalligerwijze, had verteld dat ik als padvinder een Rode Kruis insigne had gehaald! In de avitaminose barak heb ik als zinvol ervaren; alhoewel het dagelijks zien overlijden van mensen mij niet onberoerd heeft gelaten.

Ondanks mijn 'verplegers-status' brak ook voor mij het ogenblik aan dat ik werd aangewezen om te vertrekken. In juni 1944 heb ik vanuit Tamuan het land verlaten waar aan de 414 km lange Dodenlijn 15. 597 geallieerde krijgsgevangenen (waarvan 3.098 Nederlanders) zijn opgeofferd.

Weer in de goederentrein dwars door Malakka met de weinige spullen die je had, maar met het blikje nasi-goreng van Poot intact. Op 27 juni '44 aankomst in Singapore waar we in het River Valley Camp werden ondergebracht om op 2 juli ingescheept te worden voor de reis naar Japan. Onderin het ruim van het ruim ontstond binnen de kortste tijd een onaangename en stinkende atmosfeer mede veroorzaakt door zeezieke mensen en onhygiënische omstandigheden.

Twee schaarse maaltijden per dag droegen ertoe bij dat tijdens de overtocht vele malen de welles/ nietes situatie ontstond om de nasi-goreng van Poot aan te spreken. Maar steeds weer heb ik de verleiding om het blik open te maken kunnen weerstaan.

Via Borneo, de Filippijnen en Taiwan voeren wij in konvooi en na 39 dagen, op 10 augustus, kwam een einde aan de zeereis. Na ontschepping in Modji met de pont naar het hoofdeiland Hondo waar we in Sjimonoseki op de trein werden gezet om verder met geblindeerde ramen via Kobe en Osaka op 12 augustus '44 op onze plaats van bestemming Yokaitchi aan te komen.

Waar wij werden ingezet was een enorm grootindustriële complex met o.a. hoogovens. Het werk op de hoogovens was zwaar en smerig werk en lange werktijden waren meer regel dan uitzondering. De Japanse burger ploegbazen waren in hun doen en laten onberekenbaar en vaak hardhandig.

Naast het fabriekskomplex had men een soort militair kamp gebouwd met daarin een grote barak waarin wij werden gelegerd. Er waren voldoende hygiënische faciliteiten en driemaal per dag werd een maaltijd verschaft bestaande uit een halve bowl rijst met een soort waterige soep. Regelmatig voerden de Japanners inspecties uit en pikten vaak in wat ze zelf konden gebruiken. Het eerste wat ik toen heb gedaan was het blik nasi-goreng onder mijn slaapplaats begraven.

Door vulkanisch geweld maakten we aardschokken en een zeebeving mee waardoor een enorme vloedgolf ons kamp teisterde. Op 7 december bracht een zware aardbeving een geweldige ravage teweeg. Op het werk werden veel productiemiddelen (tot onze grote vreugde) onbruikbaar en onze eigen barak zakte voor een deel in elkaar.

Op 12 juni '45 werd de streek om Yokaitchi door de Amerikanen met bommen bestookt. De angst dat ook wij onder vuur zouden komen te liggen nam met de dag toe, vooral toen het industriecomplex op 18 en 27 juni en op 9 juli bijna geheel werd verwoest door golven B-29 bommenwerpers. Om ons kamp hadden wij loopgraven aangelegd en bij ieder luchtalarm konden wij ons daar schuilhouden.

Helaas bestookten op 30 juli '45 een formatie Amerikaanse jachtvliegtuigen ons kamp met mitrailleurvuur in de veronderstelling dat wij een Japanse kazerne waren. Velen werden getroffen en één van onze kameraden heeft het niet overleefd.

Het werk dat wij nadien moesten verrichten bestond voornamelijk uit puinruimen, steeds weer onderbroken door luchtalarm en bombardementen. Het voedsel werd gerantsoeneerd en je kon merken dat de gehele infrastructuur nagenoeg was vernietigd. Je zag aan de Japanners hoe gedemoraliseerd zij waren door al het geallieerde geweld.

En zo brak die gedenkwaardige 15e augustus 1945 aan. De nachtploeg waartoe ik behoorde zou door de dagploeg afgelost worden. Het was 'sochtends rond 5.00 uur onwaarschijnlijk stil: geen overvliegende vliegtuigen, geen luchtalarm.

We mochten op het strand verblijven en keken uit op een bijna rimpelloze zee met een opkomende zon; wonderlijk mooi om de dag zo te zien beginnen in een zo naargeestige wereld.

Terug in de barak het ritueel van iedere dag en dan slapen want we moesten er 'savonds weer uit. Tegen het middaguur werden we voortijdig gewekt door opgewonden stemmen. De dagploeg was teruggekomen met de boodschap "Japan is gecapituleerd!"

Het was over!

Het is niet goed te beschrijven wat er op dat moment door mij heenging. Allerlei beelden schoten door mijn hoofd. Dit was het grote ogenblik waar ik al die jaren naar had uitgekeken.

Ik had de behoefte om iets te doen waardoor het vrijheidsbesef goed tot mij door zou dringen. En plotseling wist ik het: ik ga de nasi-goreng nu opeten! Ik heb het blik van onder mijn slaapplaats opgegraven en schoongemaakt. Mijn kamergenoten hebben mij toen stomverbaasd aangekeken en niemand kon begrijpen dat ik het al die jaren had meegesleept en onaangeroerd had gelaten.

Ik ben naar de Japanse keuken gegaan, heb kokend water in een emmer gestort en daarin het ongeopende blik nasi-goreng. Ik ben ernaast gaan zitten en dacht aan de woorden die meneer Poot vele maanden geleden tegen mij had gezegd. Dit was het dan. Ik heb het blik uit het water gevist en stond met een blikopener klaar om het te openen toen het door mijn hoofd flitste: stel je voor dat het spul bedorven is, dan heb ik al die voorbije jaren...

Met trillende vingers heb ik het blik geopend en daar was het dan! Met een theelepeltje heb ik een hapje genomen van de ingeblikte massa, toen een wat grotere en toen nog een, het was perfect, het was zalig! Tot en met de laatste korrel rijst heb ik genoten van deze unieke maaltijd.

Het blik was leeg; wat nu, wat moet ik met dat lege blik? Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om het in de vuilniston te deponeren. Ik heb het platte blik schoongewassen en ben daarmee naar het strand gelopen, de zee ingegaan en met een wijde boog heb ik het blik weg laten zeilen. Bedankt meneer Poot, ik ben weer een vrij man.

Wij zijn op zoek naar jou!

Heb jij ook dat ene grappige verhaal, of juist dat ontroerende of onvergetelijk moment? Die anekdote die eigenlijk alleen maar bij Defensie kan gebeuren? Schroom niet en stuur je verhaal (eventueel met foto) in naar de redactie: Communcatie@veteranenbent.nl.

4 MEI - ERECOULOIR OP DE DAM

Michel Roest

“Op 4 mei staan 60 veteranen in een erehaag op de Dam, tijdens de Nationale Herdenking. De veteranen in de erecouloir staan symbool voor de inzet voor internationale vrede, vrijheid én veiligheid.”

-Veteranen Instituut-

Ieder jaar verzorgt het Veteranen-instituut het erecouloir op de Dam in Amsterdam tijdens de dodenherdenking. Veteranen kunnen zich aanmelden om hieraan te mogen deelnemen. Ik vind het zelf geweldig om dit soort bijzondere dingen een keer te mogen meemaken. Het herdenken staat voorop. Daarnaast is het ontzettend mooi om zo'n operatie, want dat is het, van dichtbij mee te maken en er onderdeel van te zijn. Daarnaast mogen er ook 2 genodigden per deelnemer de ceremonie van heel dichtbij meemaken.

Het oefenen met een gemêleerd gezelschap is erg leuk. Het schept een band en iedereen doet zijn best er een zo mooi mogelijk geheel van te maken. Naarmate de oefeningen vorderden zag het er als geheel zeer representatief uit.

Op 4 mei zelf op tijd met de auto richting Amsterdam en op een strategische plaats de auto kunnen parkeren. Een korte wandeling naar het MEA en op tijd binnen. Dus dat geeft de nodige rust.

Mijn vrouw en mijn vader volgen later per trein. Zij zijn de twee genodigden die ik mag meenemen deze dag.

In de middag volgt er nog een laatste oefening en inspectie van de tenues. Na een goede

maaltijd en niet te veel vocht (lange tijd zonder plassen:)) worden we de bussen ingevoerd en rijden onder begeleiding van Marechaussee richting de Dam. Alleen dat al is een happening op zich. Veel bekijks en je ziet dan al dat de stad zich klaarmaakt voor een bijzondere gelegenheid.

Het weer is geweldig. Droog en een zonnetje.

Na het opmarcheren op de Dam worden we minutieus opgesteld op onze plaatsen. Op exacte afstanden van elkaar

Dat dit niet over 1 nacht ijs gaat is al snel duidelijk. Onder leiding van de afdeling ceremonieel wordt er op het MEA (Marine Etablissement Amsterdam) op twee zaterdagen geoefend en geïnstrueerd. Alle “do's and don'ts” worden doorgenomen. Ook wordt van een ieder het veteranen kostuum geïnspecteerd en waar nodig decoraties op de juiste manier opgespeld. Mijn eigen medailles hingen nog keurig ingelijst bij de oorkondes, dus er moest nog even iets geregeld worden om ze op tijd en op de juiste wijze op te laten maken (bedankt Willemijn voor het regelen en Frits voor het lenen van jou medailles voor het oefenen!!).

worden we gepositioneerd. Samen met een aantal beroeps-eenheden vormen we op dat moment het erecouloir. Ik heb nog even de kans mijn vrouw en vader te ontdekken en door een kort oogcontact met mijn vrouw voel ik de emotie van het moment. Erg bijzonder dat wij dit mee mogen maken. Dankbaar en trots.

Vanaf 18.30 uur tot 21.30 uur staan we strak in de eerste rust. Op het moment dat er geridderden langskomen of het Koningspaar, dienen wij de eregroet te brengen. Wanneer het Koningspaar de kerk verlaat en over de Dam richting het monument loopt, staan we 9 minuten lang(!) in de eregroet. Dat is tot en met het leggen van hun krans, het spelen van de “Last Post”, de minuut stilte en het Wilhelmus. Een intensief deel van de plechtigheid. Indrukwekkend en zwaar tegelijk. Na verloop van tijd gaan alle spieren verzuren en zeer doen. Hier en daar vallen er ook wat mensen uit. Er is gelukkig rekening gehouden met reserves die strategisch staan opgesteld en de opengevallen plaatsen innemen. Alles en iedereen wordt ook strak gemonitord door de begeleiding die goed in de gaten houden of de mensen het volhouden. Na alle plichtplegingen volgt als laatste het defilé. Merkbaar wordt iedereen vermoeider en op dat moment gaan er gelukkig wat flesjes water rond die zo onopvallend mogelijk worden benut. Even voor 21.30 uur worden we weer afgemarcheerd. Op geoefende wijze, en gelukkig kunnen we weer wat spieren bewegen. Bij de bussen teruggekomen worden we allemaal bedankt voor onze inspanningen en aanwezigheid.

En dan is het eigenlijk ineens voorbij. Ik wandel terug naar de Dam en haal daar mijn vrouw en vader op. Samen lopen we richting parkeerplaats en delen onze belevenissen. Ik heb eigenlijk voor het eerst echt het gevoel dat mijn vader beseft wat het is om veteraan te zijn. Onderdeel van een groep mensen, een organisatie, die impact heeft in en op de samenleving. Mensen die iets hebben opgeofferd van zichzelf om anderen te dienen. Diegenen die het meest hebben opgeofferd hebben we zojuist herdacht. Dat is ook datgene wat voorop staat en stond, het herdenken. Het is belangrijk dat we dit blijven doen.

Ik vond het een eer en een prachtige ervaring om hier een bijdrage aan te mogen leveren!

DEELNAME VVRB&T-DETACHEMENT BEVRIJDINGSDEFILÉ WAGENINGEN

Alex Donswijk

Op 5 mei 2023 was het 78 jaar geleden dat Nederland werd bevrijd. Tijdens het Bevrijdingsdefilé, dat traditiegetrouw plaatsvond in de straten van Wageningen, werden onze bevrijders, de WOII-veteranen en geallieerden geëerd. Maar ook werd een erbetoon gebracht aan hen die hebben gediend in Nederlands-Indië en in latere VN-vredesmissies.

Foto's Bevrijdingsdefilé: screenshots reportage Bevrijdingsdag TV Gelderland

Aan dit defilé namen 29 veteranen van ons Regiment deel. Vooraf werd, nadat iedereen welkom was geheten door de verenigingsvoorzitter en -secretaris, Regimentscommandant en en -adjutant, in de siertuinen van het 'Belmonte Arboretum' - de verzamelpaats voor detachementen - nog even kort stilgestaan bij de achtergronden van deze herdenking door onze Regimentscommandant. Dit werd afgesloten met een toast op ons mooie Regiment.

De starttijd van het Bevrijdingsdefilé was om 12.35 uur vanaf het 'Belmonte Arboretum', via de Generaal Foulkesweg

richting het 5 Mei-Plein bij Hotel 'De Wereld', waar alle autoriteiten stonden opgesteld.

Bijzonder in Wageningen blijft toch wel de toegewijde aanwezigheid van alle toeschouwers langs de kant van de weg: constant applaus en respect. Niet lang nadat wij Hotel 'De Wereld' waren gepasseerd, barstte een regen- c.q. stortbui los, die maar bleef aanhouden en er voor zorgde dat wij meer dan doorweekt terugkwamen op ons vertrekpunt, maar waar we nog erg gezellig met elkaar verpoosd hebben.

UIT DE COLLECTIE

Pieter van de Vliet & Jeroen Hoeksel

Het Joegoslavië van na de Tweede Wereldoorlog bestond vanaf 1946 uit Slovenië, Kroatië, Bosnië-Herzegovina, Servië, Montenegro en Macedonië. In 1974 werden Vojvodina en Kosovo autonome provincies. Het naoorlogse (WO-II) Joegoslavië werd bestuurd door Tito.

Na Tito's overlijden in 1980 komt Joegoslavië meer en meer in een machtsvacuüm.

In 1987 komt de Serviër Slobodan Milosevic aan de macht. Onder zijn bewind beginnen er spanningen tussen bevolkingsgroepen te ontstaan. De uitbarsting volgt in 1991 en dan verklaren Kroatië en Slovenië zich onafhankelijk. Het leger, dat voor een aanzienlijk deel uit Serven bestaat, probeert dit met geweld tegen te houden. Dit lijkt te lukken in Kroatië, maar Slovenië weet, na 10 dagen oorlog, de onafhankelijkheid te bevechten. Uiteindelijk vormt de VN een vredesmacht (United Nations Protection Force; UNPROFOR) om de wapenstilstand tussen Kroaten en Serviërs te bewaken.

De inzet

Eind 1992 besloten Nederland en België om gezamenlijk een transporteenheid in Bosnië-Herzegovina te plaatsen (de T-rotaties). Dit werd 1(NL/BE) VN Transportbataljon. Iets meer dan twee jaar later werd deze eenheid verkleind en heette vanaf dat moment 1(NL/BE) VN Logistiek en Transportbataljon. De eerste lichter (T-1) werd vanaf september 1992 opgewerkt in Ossendrecht. De personele vulling bestond uit (aangewezen) beroepspersoneel maar ook uit een flink aantal dienstplichtigen die zich vrijwillig aanmelden. In eerste instantie was het de bedoeling dat de eenheid zou worden verplaatst naar Banja Luka, maar doordat de Serviërs dwars gingen liggen kwam de eenheid uiteindelijk terecht in de stad Vitez bij Busovaca. Het hoofdkwartier van het bataljon kwam in een hotel in de buurt van Busovaca. Omdat de kern van de eenheid vanuit de vredeslocatie Nunspeet afkomstig was, werd het al snel 'Hotel Nunspeet' genoemd.

De hoofdtaak van de eenheid bestond uit het transporteren van noodhulpgoederen ten behoeve van de noodlijdende bevolking van Bosnië. Maar regelmatig werd de eenheid ook ingezet om vluchtelingen te vervoeren. Het werk was zeker niet ongevaarlijk. De wegen waarover verplaatst werd, waren vaak onverhard en werden door de chauffeurs ook wel 'Geitenpaden' genoemd. Vaak speelden weersomstandigheden (sneeuw, regen, etc.) een grote rol. Ook regelmatig werden de voertuigen beschoten of kwamen de konvoien tussen strijdende partijen terecht. Korte tijd werd er een bepantsering van de cabines van de 10-tonners uitgetoetst (de 'Mad Max' werden deze ook wel genoemd) maar dit was geen succes. De cabines werden te zwaar en omdat ze gepantserd waren trokken ze juist vuur. Het rijden hiermee was onhandig en de slijtage aan de voertuigen was nog zwaarder dan deze al was.

Eind oktober 1993 werd er een konvooi zwaar onder vuur genomen waarbij verschillende (zwaar)gewonden vielen. Tijdens de gehele inzet zijn verschillende collega's gewond geraakt. Zelfs zijn collega's gegijzeld geweest door strijdende partijen. Helaas zijn er tijdens de inzet twee collega's overleden: Petrie Crijns en Paul Nijnatten. In de uitzendhoek van 1(NL/BE) VN Transportbataljon wordt aan hen gepaste aandacht geschonken.

Het Nederlandse deel van het 1(NL/BE) VN Transportbataljon bestond onder andere uit 2 pelotons 10-tonners en één peloton 4-tonners. De leden van de pelotons waar de 10-tonners in zaten, noemden het 4-tonner peloton gekscherend de mannen en vrouwen met de Dinky Toys. Later werd dit het kindervagen peloton genoemd. Naar aanleiding van deze benaming is door leden van het peloton een toepasselijke viertonner op schaal nagebouwd.

Hij staat te bewonderen in de collectie en wordt bij iedere reünie weer even van stal gehaald.

Respect

Al met al dwingt deze inzet van het Transportbataljon respect af. In deze rubriek wordt maar een zeer klein deel van de gevaarlijke werkzaamheden van het transportbataljon belicht. Kom eens kijken in de Historische Collectie om een idee te krijgen over deze bijzondere inzet van ons Regiment. Bekijk de boeken die over deze inzet zijn geschreven in de bibliotheek van de collectie of schaf een van de geschreven boeken aan in de shop.

De inzet van de VN vredesmacht (de Blauwhelmen) eindigt in 1995 met de oprichting van IFOR (Implementation Force) en later SFOR (Stabilisation Force).

In de 'Uitzendzaal' van de Historische Collectie in Soesterberg vind je diverse voorwerpen die aan de VN periode herinneren.

DE SPRONG

ROELOF VISSER

Frits van der Ley

Naam: Roelof Visser

Leeftijd: 50 jaar

Overig: 14 jaar gediend bij de Koninklijke Landmacht (Genie Wezep, RVVC- Oost (Assen) en DVVO). Uitzendingen: 2x voormalig Joegoslavië

In zijn appje kon ik lezen dat hij tot 13.00 uur de tijd had om te kunnen telefoneren. Dat heb ik dan ook maar gedaan: Toen ik hoorde wat zijn plannen voor de rest van de dag waren, had ik daar alle begrip voor. Roelof rijdt, als privé-chauffeur, letterlijk stad en land af, om het zijn passagiers in de auto (Vips, directeuren, captains of industry e.d.) zo gemoedelijk mogelijk te maken en brengt ze overal heen waar men wil. Vaak werken deze mensen voor de (semi-) overheid, maar ook klanten uit het bedrijfsleven maken gebruik van zijn diensten.

Niet alleen rijdt hij zogenaamde 'bobo's' rond; een vrouw van 82 jaar maakt geregeld gebruik van zijn diensten. Met als doel? Haar leven verbreden. Zo rijdt hij haar naar het theater, familie en andere gelegenheden, die haar sociale leven enorm vergroten. Roelof vindt dan ook dat hij inmiddels haar 'personal assistant' is geworden. Een dankbaar beroep, zo zegt hijzelf. Maak kennis met Roelof, die -denk ik- alle autobanen en N- wegen in Nederland heeft bereden en gezien.

Waarom ben je ooit bij Defensie gegaan?

Dat kwam eigenlijk door mijn vader. Die heeft mij hiertoe aangespoord. Hier kon ik mijn droombaan als chauffeur zware wielvoertuigen combineren met het militaire leven. Bovendien, ik hou niet van doorsnee banen en gelukkig maar, tijdens mijn opleiding wist ik het zeker, hier hoor ik thuis.

Welke uitzendingen heb je gedaan en hoe kijk je daarop terug?

Ik mocht twee keer naar Bosnië, te weten: rotatie T2 (bij de Bravo compagnie) in Santici/ Vitez en T12 Busovaca (bij de Alfa compagnie). De eerste uitzending was zeer leerzaam. Alles is nieuw en je moet een hoop zelf uitvinden. Een ding is mij daarbij opgevallen: je leert jezelf en de mens onder druk kennen. Ook was ik net het parate leger binnengestapt en dat heeft mij enorm gevormd.

Wat is je daarvan bijgebleven?

Poeh! Ik denk alles wat ik nu ben.

Je hebt ooit De Sprong gewaagd. Wat was jouw overweging?

Ik begon als TS- er en de 'beroepskorporaal' verdween uit de organisatie. Ik had graag tot mijn pensioen gebleven in mijn functie bij de DVVO. Helaas zat dit er niet in. Door Coby van Meurs (mijn toenmalige sergeant- majoor) ben ik de opleiding als VIP-chauffeur gaan volgen en gelukkig kwam ik ook hierachter, dat dit weleens de baan voor mij zou kunnen zijn. Ik kreeg een kans in de burgermaatschappij en aangezien ik eigenlijk geen keus had, besloot ik om onder de vleugels van de Hare Majesteit de Koningin uit te gaan en de Koninklijke Landmacht te verlaten. Nog steeds zeg ik: HELAAS!!

Was het de moeite waard?

Uiteindelijk wel, je moet er zelf iets van maken, zoiets heb je zelf in de hand.

Wat doe je nu?

Na twee jaar loondienst merkte ik het verschil tussen defensie en de burgermaatschappij. En na geen 'lieve werkgever' begon ik mijn eigen chauffeursdienst, nu bijna 16 jaar geleden. Ik verhuur mij als gecertificeerd privéchauffeur en rij altijd in het voertuig van de opdrachtgever.

Zijn er verschillen en overeenkomsten?

Zeker! In het leger moest de klus af en het maakte niet uit hoe. Vaak doe je dat samen. In het bedrijfsleven is geld vaak de drijfveer en wordt heel vaak iets van het individu gevraagd. Ik denk dat het twee verschillende werelden zijn en ook zullen blijven.

Wat doe je nu nog met de IK2-17, met andere woorden, wat heb je meegenomen uit dienst?

Dat goed zorgen voor je personeel of medemens je helpt om je doel te bereiken. Innerlijke disciplines. Geen '8 tot 5' mentaliteit. En zo kan ik wel doorgaan #bloos

Ik zeg KL/ Defensie/ Uitzending. Welk gevoel wekt dat bij jou op?

Dat ik als onzeker mannetje, dat vaak gepest werd, dit heb mogen meemaken en tot een goed einde heb gebracht. Een echte leerschool!

Mis je de KL wel eens?

Ik zal mijn uniform nooit echt uitdoen.

#sodeju #nilnobisabsurdum

Zon, zee en strand, misschien wat sightseeing, of een actieve 'doe- vakantie'. Waar gaat jouw reis dit jaar heen?

Iedereen heeft zo een bestemming en wat is erop tegen om de regimentsgenoten te laten meegenieten van jouw vakantie? Juist, helemaal niets!

De redactie schrijft een prijsvraag uit: stuur jouw mooiste, liefste, memorabele of 'ergste' vakantiefoto van dit jaar naar ons toe. De redactie kiest uit de inzendingen de leukste, grappigste, mooiste of ontroerendste en de winnaar ontvangt een VVRB&T verrassingspakket.

Stuur je foto naar f.ley@upcmail.nl en laat eenieder meegenieten van jouw moment.

Vakantiekiek
PRIJSVRAAG

*De redactie wenst
jullie allen een
fijne zomervakantie toe.*

*Willemijn, Inka, Jeroen,
Michel en Frits*

CITYWALK

APELDOORN

Nico Verweij

20 mei 2023, een uitbundige lente ochtendzon straalt over het Canadees bevrijdingsmonument 'Man met twee hoeden' in Apeldoorn. Van heinde en ver gekomen B&T- veteranen verzamelden zich op het grasveld voor dit indrukwekkende beeld. Na oude kennissen te hebben begroet en met nieuwe collega's kennis gemaakt, werden we welkom geheten door onze kameraad,

raadslid van de gemeente Apeldoorn en organisator van deze dag, Frits van der Ley en vervolgens, tot onze grote verrassing, door de in de uitnodiging aangekondigde 'special guest' de burgemeester van Apeldoorn, compleet met ambtsketen, de heer Ton Heerts.

Na een allerhartelijkste begroeting vestigde hij onze aandacht op het imposante beeld waar omheen wij verzameld stonden. De twee hoeden symboliseren een aantal tegenpolen: vreugde over de bevrijding en verdriet om het verlies van ruim 6000 Canadese soldaten, verleden en toekomst. Eenzelfde beeld staat daarom ook in het centrum van Ottawa. Vanwege het feit dat het Canadese hoofdkwartier na de oorlog in Apeldoorn was gevestigd, ontstond een bijzondere band met Canada die bevestigd werd door de stedenband met Burlington. Dat de burgemeester de dag tevoren was teruggekeerd van één van de vele officiële en vriendschappelijke bezoeken aan deze zusterstad, bewijst dat de band nog steeds hecht is. Hoezeer burgemeester Heerts, die met ons een militaire achtergrond deelt, het op prijs stelde dat de Veterans B&T de

'Canadian Walk' in zijn stad (waarop hij duidelijk trots is), gingen lopen, moge blijken uit het feit dat hij alle deelnemers persoonlijk een aandenken, het stadslogo ('het groene blaadje'), in de vorm van een zilveren broche overhandigde. Daarmee veroverde hij vanzelfsprekend vooral de harten van onze meegereisde dames.

Na dit warm welkom is nu het moment aangebroken om, geleid door de smartphone en aan de hand van 26 audiopunten, te gaan horen hoe de Canadese soldaten de strijd vanaf het moment van hun landing in Normandië tot de bevrijding van Apeldoorn hebben beleefd.

Vanwege de armoede als gevolg van de wereldwijde crisis, jeugdige overmoed en zucht naar avontuur hadden vele jonge Canadezen zich als oorlogsvrijwilliger gemeld. Tijdens de zware opleiding werden sterke kameraadschappelijke banden gevormd. Maar al bij de landing in Normandië, waarbij op de eerste dag 4.413 man sneuvelen, verloren de Canadese jongens vele kameraden. Vervolgens eisten de operatie Market Garden en de slag om de Schelde een hoge tol. Van de ruim 1 miljoen Canadese soldaten zijn er ruim 45.000 gesneuveld!

Ook de bevolking van Apeldoorn ervoer steeds meer de wreedheid van de bezetter. In het najaar van 1944 werden

burgers op straat doodgeschoten en de lijken moesten ter plaatse blijven liggen met daarbij een bord met de tekst "terrorist"! Na het incident bij de Woeste Hoeve op 6 maart 1945 werden daar 117 gijzelaars geëxecuteerd. In het 'Kruisjesdal' bij Hoog Soeren werd een massagraf ontdekt. Vijf dagen voor de bevrijding waren daar 17 mensen gedwongen hun eigen graf te graven en vervolgens gefusilleerd.

Op 17 april trekken dan eindelijk de Canadese troepen de stad binnen, nadat twee Apeldoornse verzetsstrijders, Gijs Numan en Albert van der Scheur, de laatste overgebleven Duitsers hadden overtuigd dat overgeven te verkiezen was boven vechten en daarmee een bombardement van de stad hadden voorkomen.

De laatste audiopunten vertellen hoe viering van de herwonnen vrijheid, wraak op de verslagen vijand en vaak gênante behandeling van al dan niet vermeende Duitsgezinde Nederlanders en ook de handhaving van de openbare orde door de Canadese troepen niet altijd even vlekkeloos verliepen.

Conclusie, een zeer interessante 'Walk' die ongeveer anderhalf uur in beslag neemt, eindigend in het gezellige centrum van de stad waar menige B&T zich na afloop op het zonovergoten Raadhuisplein met een pilsje beloonde.

Met dank aan de burgemeester van Apeldoorn, het bestuur Veterans B&T en organisator Frits van der Ley voor deze mooie en informatieve dag.

IN THE PICTURE

Dennis Savijn

Als kph(b.d) van T1-Alfa UNPROFOR 1992 -1993 kijk ik met een gevormde persoonlijkheid terug op een bijzondere, mooie en toch heftige 6 maanden uitzending in (centraal) Bosnië.

Door als een gewoon mens in een ongewone situatie te zijn geweest, kom je er pas goed achter wat oorlog en wreedheden met jou en je dierbaren kunnen doen.

Als blij van verdriet, eerbetoon en respect heb ik in persoon deelgenomen aan de dodenherdenking in de erehaag op de Dam anno 4 mei 2018 .

Mijn motto is dan ook :

Leef je leven want het duurt (soms) maar even!

Ik nomineer **Ed Bruck** voor de volgende 'In the picture'.

COLUMN

Inka Logister-Proost

(HER)DENKEN

Op de deurmat ligt een postkaartje. Achterop staat: "Genoten van de Liberation fietsroute!! De waarde van herdenken is dat we blijven denken. Ben je al uitgedacht? Jens". Ik glimlach en denk terug aan onze fietstocht tijdens één van de schaarse warme lentedagen.

Jens en ik besluiten eerst maar eens te starten met een kop cappuccino op het terras in Nijverdal. "Denk je dat we voldoende herdenken, Jens?"

Hij tuurt in zijn kopje en roert het cacao bloemetje door het schuim.

"Vind je dat we het ons te makkelijk maken met één Nationale herdenkingsbijeenkomst per jaar? Wat gebeurt er als we structureel dagelijks herdenken? Of per verrassing. Dat vind ik zo mooi aan die koperen 'struikelstenen' in trottoirs. Dat je even stilstaat bij de mensen die achter de betreffende deur hebben geleefd. Of zoals de bedenker ervan zei: "Je struikelt met je hoofd en je hart."

Jens knikt. "Wist je dat de allereerste *Stolperstein* in Borne is gelegd?" Hij houdt van feiten.

Bij Luisterplek 500 Memory Museum luisteren we naar het verhaal over het vergissingsbombardement waarbij 73 mensen zijn omgekomen. Daarna stappen we op de fiets. Als we langs het Monument Rijkswerkkamp Twilhaa fietsen, vraag ik: "Denk je dat we blijven herdenken, ook als de betreffende generatie niet meer leeft en we achterblijven met een geschiedenis die we zelf niet hebben meegemaakt? Ik hecht er wel waarde aan. Hun geschiedenis is vervlochten met mijn herinneringen aan hen. Ik heb hun verhalen uit eerste hand gehoord. En ons collectief geheugen is gevoed door polygoon journaal beelden, boeken en interviews..."

We fietsen in stilte verder.

Na Haarle komt de witte Palthetoren in zicht. Het steekt prachtig af bij de blauwe lucht. "In het huis op de Sprengenberg was een commandopost van de Duitsers." Kijk, dat weet Jens dan weer.

We drinken wat en zetten onze tocht voort langs de onderduikershutten bij de Sallandse Heuvelrug. Indrukwekkend. Tussen knooppunt 65 en 69 besluiten we te picknicken. Daar zijn twee verhalen te lezen: hoe twee onderduikers door het oog van de naald zijn gekropen terwijl drie andere onderduikers zijn doodgeschoten. Het andere verhaal gaat over het landgoed van Sterringa, dat gebruikt is om de gesneuvelde Canadezen één erebegraafplaats te geven.

"Jens?" Hij gooit me een Elstar toe. "Ja?"

"Vlak na de Regimentsherdenking zag ik twee jonge militairen elkaar instawaardig fotograferen bij de bloemenzee vóór het monument. Ik vroeg ze waarom ze bij de herdenking aanwezig waren. Immers, ze kennen geen van alle omgekomen militairen. Ze weten waarschijnlijk niet hoe ze zijn omgekomen en ze weten de context van de uitzending niet... Ze keken me verbaasd aan alsof ik geen dommere vraag kon stellen. "Mevrouw!!", zei die ene licht verontwaardigd, "Het zijn onze mánen!" Dat vond ik zo'n mooie reactie!"

"Heel mooi!" zegt Jens, terwijl hij zich stram uit kleermakerszit ontknoopt.

We fietsen - via het verhaal van de V2 raket op de Markeloseweg - door naar Rijssen. Op het terras, met 'n koud biertje in de hand, toost Jens: "Op bevrijdend denken!"

HEIMWEE, NAAR 'HET GROEN'

Kapitein Mila Cassee

De kameraadschap, de humor en de drive om bij te dragen op het moment dat het telt. Reservisten, waaronder veel veteranen, bij het Bevoorrading en Transport Commando (B&TCO): wie zijn ze, wat doen ze en wat heeft hen gedreven om reservist te worden?

Leo is sinds 2022 reservist chauffeur bij 110 Transportcompagnie en is blij om weer terug te zijn! In 2000 kwam Leo op in Nieuw-Milligen bij 350 Zware afvoercompagnie (ZWAFV-CIE). Tot 2004 heeft hij in het zware transport gewerkt en is op uitzending geweest in voormalig Joegoslavië. Als reservist heeft hij nu expliciet gekozen voor het rijden bij 110, want zoals hij zelf zegt: "Er is een grote diversiteit aan opdrachten en zij gaan verder het front in!"

Na zijn vertrek in 2004 is Leo in de veiligheidshoek gebleven en heeft de normen, waarden en *mindset* van Defensie altijd dicht bij zich gehouden. In zijn werk voor de Douane, rechercheur Inspectie SZW en nu als toezichthouder voor de gemeente, komen doorzettingsvermogen, oplossingsgerichtheid en het niet zeuren maar doorgaan goed van pas, zegt hij. Andersom neemt hij ook ervaring mee uit zijn burgerwerk. Hij komt veel in contact met verschillende mensen, moet snel *levelen*, schakelen, situaties inschatten en communiceren met mensen op de werkvloer tot en met de directeurs bovenin.

Leo was een van de eersten die op de vacature voor reservist bij B&TCO heeft gereageerd. Het was het gevoel van meiden

de club: "Als je dat pak weer aantrekt en na al die jaren hier weer door de poort rijdt, is het alsof je er gisteren nog was; het voelt een beetje als thuiskomen". Hij ziet de reservist als waardevolle toevoeging en een must, zeker gezien de tekorten die er zijn. De meeste reservisten zijn wat ouder, hebben levenservaring, zijn bedachtzaam over acties en kunnen kennis en vaardigheden uit het burgerwerk of een beroepsverleden meenemen die waardevol zijn voor de eenheid. Als iemand twijfelt om reservist te worden heeft Leo een tip: "Ga op gesprek om te zien wat er mogelijk is. Als je twijfelt, dan twijfel je waarschijnlijk omdat je iets mist. Grote kans dat het de saamhorigheid is, de humor, het rijden en hard werken. En dat is gewoon hartstikke mooi om weer mee te maken!"

zijn jaren ervaring binnen Defensie komen goed van pas. Toch bleef het alsmat kriebelen, dat 'groen' in het bloed. Zoals hij zelf aangeeft, zijn vrienden, familie en collega's zeggen tegen hem: "Jarno, jij ademt Defensie, jij BENT Defensie!"

In 2018 maakte hij de stap om terug te keren naar Defensie, dit keer als reservist bij het Korps Nationale Reserve. Vanaf zijn opkomst in 1995 was zijn ultieme doel om onderofficier te worden. Bij de Natres is hem dat gelukt en heeft hij met veel plezier als groepscommandant gewerkt. Via via heeft hij zijn weg weer teruggevonden naar het B&TCO. Na een kort belletje en een klikgesprek op Stroe was de keuze snel gemaakt. Hij wilde terug naar 140! Nu voert hij dezelfde taken uit en rijdt dezelfde ritten als hij voorheen deed. Over de vraag of hij al mooie momenten had meegemaakt als reservist hoefde Jarno niet lang na te denken. Vorig jaar november reed hij bij Bergen-Hohne voor de schietserie SOB-SOMS en dacht hij: "Ik ben weer terug!" Jarno hoopt dat anderen zoals hij ook hun weg terugvinden naar Defensie. Zijn advies luidt dan ook: "Als je erover nadenkt, als je twijfelt, stel het niet uit, maar bel gewoon voor een oriënterend gesprek. Nee zeggen kan altijd nog".

Jarno is sinds 2022 reservist chauffeur bij 140 Zwaar Transportcompagnie en dat voelt voor hem als thuiskomen! In 1995 kwam hij op als technisch specialist (TS-er). Na jaren te hebben gewerkt voor 109 Batterij Veldartillerie, 420 Hospitaalcompagnie en 41 Pantsergeniebataljon vond hij in 2007 zijn plek bij 140 Zwaar Transportcompagnie waar hij tot 2012 gewerkt heeft. Hij heeft zich

altijd breed georiënteerd, met zijn 17 jaar dienstervaring als onder andere chauffeur MLRS (*Multiple Launch Rocket System*), monteur voertuigen, wapenhersteller, chauffeur trekker-oplegger-combinatie (tropco) en 5 uitzendingen (Irak, drie keer Afghanistan en Kosovo) is hem dat goed gelukt. Zelf zegt hij hierover: "Ik heb gewoon altijd wat gehad met voertuigen".

In 2012 is hij uit nood begonnen bij het Ministerie van Justitie en Veiligheid. Eerst als bewaarder maar heeft zich al snel gespecialiseerd in het vervoeren van gedetineerden en elektronische monitoring. Hier werkt hij met veel plezier en

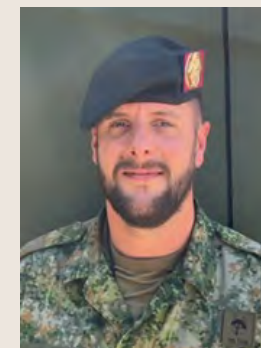

Henk is sinds 2022 reservist chauffeur bij 110 Transportcompagnie en maakt graag het verschil. De motivatie om reservist te worden begon voor Henk in de jaren '90, bij de overstromingen in de Betuwe. Om iedereen tijdig in veiligheid te brengen werden er grote evacuatie's uitgevoerd. Degene die achterbleven waren met name de mensen die hun hobbydieren niet zelf konden vervoeren en niet wilden achterlaten. Henk was destijds student met een 'zwaar rijbewijs' en sloot zich aan als vrijwilliger. Waar iedereen het overstromingsgebied uitreed, reed Henk als een van de weinigen het gebied juist in: "Dolblij waren de mensen, wiens schapen ik kon evacueren. Ik wil er zijn op het moment dat het telt, waar het nodig is", zegt Henk hierover.

Henk heeft geen beroepsverleden maar wel een stevig chauffeursverleden. 16 jaar lang was hij chauffeur op de tropco voor een vleesbedrijf en heeft bijna elke weg in

Nederland, België en Duitsland wel gezien. Dit werk voerde hij uit naast zijn studie werktuigbouwkunde en (de opstart van) zijn eigen bedrijf in de innovatieve stoomturbine technologie. Henk is doctor ingenieur in de energietechnologie en houdt van de afwisseling tussen het academische werk – "hoofdpijn dossiers" zoals hij ze zelf grappend noemt – en de 'actie' in het werk als reservist chauffeur. Zo vertelt Henk over het contrast, de ene dag staat hij in de masker oefenruimte (MOR) of draait hij ZHKH-scenario's (zelfhulp en kameradenhulp) en de volgende dag is hij weer op kantoor: "Dat is echt gaaf!", aldus Henk.

De start bij 110 voelde voor Henk als een warm bad, hij werd met nieuwsgierigheid en een open houding ontvangen. De bijdrage die je als reservist kan leveren, wordt gewaardeerd. Henk is erg gemotiveerd om meer en meer te leren over het groene optreden en kijkt uit naar de extra opleidingen die georganiseerd gaan worden voor reservisten. Het uitdagende rijden, het groene optreden en meegaan op oefeningen, Henk weet het zeker: "Dit wil ik de komende 10-15 jaar blijven doen".

Bas is sinds 2022 reservist onderofficier en werkt als groepscommandant bij 110 Transportcompagnie en is altijd een logistiekeling geweest. Als iemand niet weg te slaan is bij de logistiek, dan is het Bas wel. Op zijn 17e kwam hij voor het eerst op. Twee uitzendingen (Bosnië en Afghanistan) en jaren bij 230 Middelzwaar Transportcompagnie en 110 BOS compagnie later, is hij nu

terug bij 110 als reservist.

Op zijn 24ste maakte Bas de overstap naar de Koninklijke Marechaussee. Nu vervult hij een leidinggevende functie bij de politie, bestaande uit het aansturen, coachen en professionaliseren van zo'n 40 mannen en vrouwen. Zijn werk bij de politie en Defensie komen overeen: "Het inzetten voor maatschappelijke veiligheid, maar ook de skills, zoals een *helicopterview* houden, schakelen, stressbestendigheid en doorpakken", zegt Bas.

De reden waarom Bas gesolliciteerd heeft op deze reservistenfunctie is eenvoudig, hij wilde weer een verbinding met Defensie. Elke nieuwe 'malamute' volgt de zogenaamde 'puppycursus' om opgenomen te worden in de roedel van 110, zo ook Bas.

De malamute (de Alaska Malamute is een sledehond die bekend staat om het trekken van zware lasten bij Eskimo-stammen) is het symbool van de eenheid die staat voor één bonk spieren, werklust en uithoudingsvermogen. En daar vond Bas terug wat hij gemist had. Het groen, de kameraadschap, de humor, het samen als groep ergens naartoe werken, elkaar helpen en een beetje lijden en ontberren. Deze ervaring betekende veel voor hem.

Vooraf had hij de zorg dat hij als weekendsoldaat zou worden gezien, dat weerhield hem ervan om reservist te worden. Maar niets is minder waar, hij is heel warm ontvangen en voelt zich opgenomen in de club en merkt veel interesse vanuit met name de jonge collega's bij 110 die bijvoorbeeld vragen "Hoe ging dat dan voorheen?". Bas ziet de uitrol van reservisten alleen maar groter worden. Door de flexibiliteit, diversiteit, ervaring en deskundigheid die iedereen kan meebrengen. Hij raadt eenieder die nieuwsgierig is geworden aan zich erin te verdiepen, open te stellen voor de mogelijkheden en hierover contact op te nemen met B&TCO.

Vragen en/of nieuwsgierig geworden naar een reservistenfunctie bij B&TCO? Neem dan contact op met Kapitein M. (Mila) Cassee van Werving & Behoud reservisten B&TCO via Reservisten.BenTCO@mindef.nl.

HET SAHEL DETACHEMENT 1974

DEEL 1 DE MISSIE

Roel Rijks

Enkele jaren geleden kreeg ik een kleine batonset onder ogen met daarin, naast enkele veel voorkomende onderscheidingen, de lintjes van de herinneringsmedaille Rampenbrigade met ster en de, toen nog voor mij onbekende Soedanese Local Government Medal. Het bleek dat deze twee onderscheidingen zijn uitgegeven aan deelnemers van een hulpverlening missie in Soedan. Dit was voor mij het startpunt om onderzoek te doen naar deze interessante maar vrij onbekende hulpverlening missie en de voor deze missie uitgereikte medailles. Via de reüniecommissie van het Sahel detachement kon ik enkele van de 69 deelnemers aan het detachement opsporen. Dit artikel is het resultaat van dit onderzoek.

[Omdat Defensie en de Sectie Onderscheidingen spreken over de "Local Government Medal" zal ik in dit artikel deze Engelse benaming aanhouden.]

Deelnemers aan de missie met hun Soedanese medaille bij terugkeer op vliegveld Schiphol.
Bron Dhr. Schönlaui, foto graaf onbekend.

De missie

In de Afrikaanse Sahellanden Niger, Mauritanië en Tsjad heerste tussen 1968 en 1974 een grote droogte. Het gevolg waren mislukte oogsten en een enorme hongersnood. Honderdduizenden mensen sloegen op de vlucht en zochten hun toevlucht tot Soedan. In 1974 kreeg Nederland het verzoek van de Food and Agriculture Organisation (FAO) van de Verenigde Naties om een humanitaire missie op te zetten naar deze regio. Vanuit de parate eenheden van de Rampenbrigade werd een ongewapende transporteenheid opgezet: het Sahel detachement. Na weigering tot toelating van diverse landen door uiteenlopende redenen werd uiteindelijk besloten de eenheid in te zetten voor voedseltransport in Soedan.

De missie kwam onder leiding te staan van majoor P.A. Helmholt. Het personeel van het detachement bestond uit vrijwilligers en was voornamelijk afkomstig uit de 108 Lichte Transportcompagnie van de Aan- en Afvoertroepen. Zij werden verder aangevuld door leden van ondersteunende eenheden zoals het 11 Geneeskundigenbataljon, 111 verbindingdienst, Koninklijke Marechaussee, Geestelijke verzorging etc. Hierbij moet worden opgemerkt dat niet al deze ondersteunende eenheden

afkomstig waren uit de parate Rampenbrigade.

Om verdere afspraken te maken over de uitvoering van de missie vertrok op 6 juli 1974 een verkenningsgroep naar de Soedanese hoofdstad Khartoem. Deze bestond uit majoor P.A. Helmholt, majoor-arts G.J. Blanken en luitenant kolonel R.P. Hoondert. *1

In samenwerking met de Nederlandse zaakgelastigde, drs. J.W. Bertens, onderzocht de verkenningsploeg of het Nederlandse detachement ter plaatse een zinvolle taak kon vervullen, en waar en op welke manier het een bijdrage kon leveren.

Al snel werd duidelijk dat het Nederlandse transport detachement in de afgelegen regio Darfur (in het westen van Soedan) nodig was. In dit uitgestrekte gebied zaten veel Soedanezen en vluchtelingen zonder voedsel en andere

middelen. Niet omdat er niet genoeg voedselhulp vanuit de VN was, maar omdat de transportcapaciteit ontbrak. Een maand later vertrokken de kwartiermakers en arriveerden op 18 augustus 1974 in Soedan. De hoofdmacht volgde een week daarna. De basis van het detachement kwam bij het vliegveld van El Fasher, de hoofdstad van Darfur, te liggen.

Vanuit deze uitvalbasis vonden de voedseltransporten onder vaak zeer zware omstandigheden plaats. Het gebied was nauwelijks in kaart gebracht. De temperaturen konden overdag stijgen tot 45 graden Celsius en de wegen, voor zover deze er waren, waren slecht begaanbaar. Toch was er eind oktober 1974 ruim 500 ton aan hulpgoederen vervoerd naar verschillende hulpbehoevende plaatsen in Darfur.

Soldaat 1. René de Maagt bij zijn vrachtwagen.
Bron Dhr. Schönlaui, foto graaf onbekend.

"We konden niet harder rijden dan 10 kilometer per uur. In het stuifzand kwamen we nauwelijks vooruit. Het benzine gebruik was 1 op 1. De mensen juichten toen we het eten gingen uitladen."

Anonieme deelnemer aan het detachement, Reformatorisch Dagblad, 11 december 1974

De hoofdmacht van de missie keerde op 1 november 1974 terug in Nederland, het nadetachment enkele weken later. Op 19 november 1974 was het gehele detachement terug in Nederland.

67 van de 69 leden van het Sahel detachement werden op 31 oktober 1974 te Khartoem onderscheiden met de Soedanese Local Government Medal. Het uitreiken gebeurde in een korte ceremonie waarna er aan de detachementsleden limonade en zandkoekjes werden aangeboden.

Sergeant C. Dekker ontving de medaille uit handen van de Nederlandse Ambassadeur Peter Koch tijdens een aparte ceremonie op de Nederlandse Ambassade in Khartoem. Sergeant Dekker was als telegrafist geplaatst op de Ambassade om verbindingen met het detachement mogelijk te maken.

Alleen de plaatsvervangend commandant van het Sahel detachement, Kapitein N. Verweij, ontving de medaille niet. Hij verliet de missie eerder in verband met een conflict met de commandant van het Sahel detachement.

Verder werd het detachement bij deze gelegenheid ook het, toen nog niet volledig voltooid, gedenkschild getoond. Dit gedenkschild was een geschenk aan het volledige detachement voor hun bewezen diensten.

Bij terugkeer in Nederland ontvingen alle leden van het detachement op 10 december 1974 de Nederlandse Herinneringsmedaille Rampenbrigade met de gesp SOEDAN 1974 tijdens een ceremonie op de Generaal Winkelman kazerne in Nunspeet. De medaille werd hun uitgereikt door de bevelhebber der landstrijdkrachten, luitenantgeneraal E. J. van der Slikke. Deze beloofde het detachement verder nog met een verdubbeling van de vijf verlofdagen waar zij na deze missie recht op hadden. majoor P.A. Helmholt werd als dank bevorderd tot Luitenant-kolonel.

De Nederlandse zaakgelastigde, drs. J.W. Bertens, ontving voor zijn bemiddeling het Grootkruis in de Orde van de Twee Nijlen van Soedan.

Uitreiking van de Herinneringsmedaille Rampenbrigade.
Bron Dhr. Schönlaui, foto graaf onbekend.

IN VETERANS B&T NR 3 LEEST U DEEL 2 VAN DIT ARTIKEL: DE ONDERSCHIEDINGEN

Bronnen.

Mr. C.H. Evers, "Onderscheidingen - Leidraad voor de decoraties van het Koninkrijk der Nederlanden", 2001 H.G. Meijer, C.P. Mulder en B.W. Wagenaar, "Orders and Decorations of the Netherlands", 1984 Nederlands Instituut voor Militaire Historie, Saheldetachment Darfur, 25 mei 2010

"Koninklijk Besluit van 17 augustus 1971, houdende instelling van de Herinneringsmedaille Rampenbrigade", Staatsblad 1971, nr. 589

"Besluit van 7 oktober 1974 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 augustus 1971 (Stb. 589), houdende de instelling van de Herinneringsmedaille Rampenbrigade", Staatsblad 1974, nr. 662

"Besluit van 12 september 1994 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 augustus 1971 (Stb. 589), houdende de instelling van de Herinneringsmedaille Rampenbrigade", Staatsblad 1994, nr. 703

Medailles voor vredesoperaties van 1980 - heden. Militaria Symposium 1998, "Mars et Historia" door Sectie Onderscheidingen; Dhr. P. V. E. Horbowiec.

"Koninklijk Besluit van 1 februari 2000, houdende hernieuwde instelling van het besluit tot instelling van de Herinneringsmedaille voor Humanitaire Hulpverlening bij Rampen", Staatsblad 2000, nr. 89

Nederland in Afrika, Een militaire traditie van humanitaire operaties door Sicco de Ruijscher, onbekende datum. Dhr. H. Molenkamp, Verslag "KL-DETACHEMENT SAHEL", onbekende datum

Legerkoerier, maandblad van de Koninklijke Landmacht nr. 11. November 1974 artikel: Graankaravaan tussen de keerkringen door: Paul Hartman.

Onbekende auteur, "Bewondering en waardering voor Sahel detachement", Reformatorisch Dagblad, 11 december 1974

website www.onderscheidingen.nl geraadpleegd op 07-01-2013

website www.vredesmissies.nl geraadpleegd op 04-05-2013

Reünie Afrika

21 OKTOBER 2023

UNMEE
MINUSMA
UNAVEM

TRANSPORT DET SAHEL
OPERATIE PROVIDE CARE

VOOR PERSONEEL VAN HET REGIMENT BEVOORRADINGS EN TRANSPORT TROEPEN
EN ALLE ANDERE MILITAIRES INGEZET BIJ OVERIGE MISSIES,
OPERATIES EN RAMPENBESTRIJDING IN AFRIKA

LOCATIE:

HISTORISCHE COLLECTIE B&T, ZEISTERSPOOR 8, 3769 AP SOESTERBERG
MEER INFORMATIE EN KOSTEN DEELNAME VOLGT ZSM

IN HET WEB GEVANGEN

Het pijnlijke afscheid van de Indische Archipel

Maandag 17 april vond in Nieuwspoor de presentatie plaats van het boek: 'Het pijnlijke afscheid van de Indische Archipel'. Hierin buigen 16 wetenschappers, historici en oud-militairen zich over de gebeurtenissen en context van de dekolonisatie van Nederlands Indië.

Afgelopen jaar kwamen de resultaten uit van het vierjarig Indië onderzoek door drie gerenommeerde instituten in Nederland. Hoewel het kabinet alle conclusies onvoorwaardelijk 'omarmde', was er veel kritiek vanuit de belanghebbende partijen, waaronder de vele veteranen en hun relaties. Het Veteranen Platform was daarin heel duidelijk: het onderzoek

voldoet niet aan de oorspronkelijke bedoeling, is zeer eenzijdig, vanuit een antikoloniaal standpunt, gericht op geweldgebruik vanuit Nederlandse zijde, is niet wetenschappelijk onderbouwd en soms zelfs verzonnen en kwetst onnodig heel veel veteranen, hun relaties en nabestaanden. (Bron: Veteranen Platform)

Dit boek geeft een beschrijving van Nederlands-Indië 1945-1950, gebaseerd op de feiten en inzichten van destijds. De zestien auteurs – (militair-)historici, (militair-)juristen, officieren, veteranen en publicisten – hebben hun bijdragen geschreven vanuit brede historische context, in al zijn complexiteit met tal

van actoren, wisselende rollen en strijd om de macht als constante factor. (Bron: www.geschiedenis-winkel.nl)

Klapmok met thee

In mei 2021 begonnen de Landmachtofficieren Deborah en Anne-Marij met hun inmiddels bekende podcast 'Klapmok met thee'. Ze bespreken de vooroordelen die leven binnen Defensie, van de salonofficier tot een machocultuur. Ze discussiëren, spreken gasten en lachen vooral heel veel.

Aanrader is de onlangs verschenen #51 waarin zij in gesprek gaan met kapitein Annemarie Beukers over de verschillen tussen generaties. Babyboomers en millennials, generatie Z... hoe leiden we die generaties op? Moet de huidige generatie veranderen? Of moeten de nieuwe generaties zich aanpassen? "Generatie Z, en de Alphas daar achteraan, zijn de toekomst van de organisatie. Dus hoe gaan we daar als organisatie mee om?" Luister via: <https://nederlandse-podcasts.nl/podcast/klapmok-met-thee>

Veldheren

Veldheren is dé podcast waarin Peter van Uhm en Mart de Kruijf, beiden generaal buiten dienst, uitleggen hoe oorlog werkt. Onder leiding van journalist Jos de Groot kijken we door de ogen van twee van de belangrijkste militairen van Nederland naar de grootste oorlog op ons continent sinds 1945.

Aanrader is #15: Hoe gaat het Oekraïense offensief eruitzien? Oekraïne zegt klaar te zijn om zijn langverwachte tegenoffensief te lanceren. In deze aflevering van Veldheren kijken we daarom naar de principes van het militaire offensief. Want wat komt daar allemaal bij kijken? Hoe maak je een plan, hoe werkt het met logistiek, wanneer ga je van start? Kortom: een college in het offensief van Peter van Uhm en Mart de Kruijf. Verder aandacht voor de actualiteit: waarom bestookt Rusland de Oekraïense hoofdstad Kiev met drones en raketten? En bij een drone aanval op Moskou zijn verschillende gebouwen geraakt, wie zit hierachter?

Luister via: <https://podcastluisteren.nl/pod/Veldheren>

IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

H. de Haas

Zevenaar

1 (NL/BE) VN Tbat

15-06-2023

ROUW
IS LOSLATEN, TOELATEN
AAN ZONDER JOU ZIJN WENNEN
EN ZONDER JOU DOEN LEREN

HERDENKEN WAT ER WAS
VOOR ALTIJD ZIJN ZAL
MAAR BOVENAL
IS ROUW DE LIEFDE EREN

JIP

AGENDA

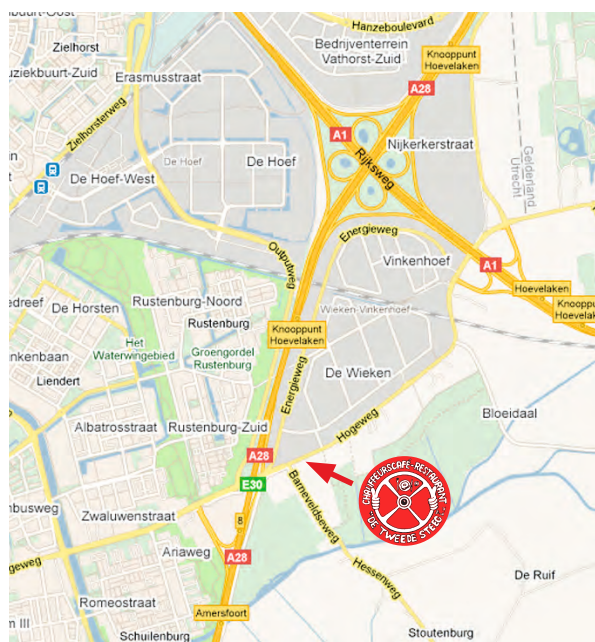

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door vfonds.

Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
2 september 2023	Herdenking NIM	Roermond	Secretaris NIM
29 september 2023	Nationale Taptoe	Rotterdam	VVRB&T / Regiment B&T
30 september 2023	Jaardag VVRB&T / Sunsetmarch	Nijmegen	secretaris@veteranenbent.nl
5 oktober 2023	Dodenherdenking Regiment B&T	Du Moulin kazerne	Regiment B&T
21 oktober 2023	Reünie Afrika kleine missies	HCBT Soesterberg	secretaris@veteranenbent.nl
18 november 2023	Battlefieldtour	n.t.b.	secretaris@veteranenbent.nl

**Chauffeurscafé - Restaurant
"De Tweede Steeg" b.v.**
Hogeweg 227 - 3816 BS Amersfoort
Telefoon 033-4720449

Geopend maandag tot en met vrijdag van 05.00 t/m 24.00 uur, keuken geopend tot 22.30 uur.
Zaterdags van 07.00 tot en met 16.00 uur, keuken geopend tot 14.00 uur.

Chauffeursdouches / Ruim Parkeerterrein

Historische Collectie Bevoorrading- & Transporttroepen

Museumpark Dienstvak Logistiek
Kamp Soesterberg, Geb. V20
Zeisterspoor 8
3769 AP Soesterberg
088 - 9566 725
www.museumbevoentransport.nl

Openingstijden: Maandag, woensdag en vrijdag van 10.00 tot 15.00 uur.
Overige dagen alleen geopend op afspraak.
De week voorafgaande aan Kerstmis t/m Nieuwjaarsdag gesloten.

Tevens beschikken wij over mogelijkheden voor het houden van uw vergaderingen, bijeenkomsten, evenementen, recepties enz.
Vraag naar de mogelijkheden bij de beheerder.

BUDG€TRUST

HEB JE WEL EENS GELDZORGEN?

Als je deze vraag met ja kunt beantwoorden, dan ben je zeker niet de enige. Eén op de vijf huishoudens heeft namelijk moeite om de rekeningen te betalen. Betalingsproblemen komen voor in alle lagen van de bevolking.

BUDGETRUST gaat samen met jou aan de slag om inzicht te krijgen in jouw financiële situatie, laat je inzien waar het beter kan en coacht je op houding/gedrag ten opzichte van geld en uitgaven. Na een coachingstraject is het de bedoeling dat je in staat bent om zelfstandig jouw financiële huishouding te beheren.

WERKWIJZE

Ieder mens en elke situatie is anders. Om die reden werk ik altijd volgens een op maat gemaakt plan. Ik bezoek cliënten in hun eigen vertrouwde en veilige omgeving. Afspraken kunnen zowel overdag als in de avonden worden gemaakt. Naast de afspraken ben ik tijdens een coachingstraject zowel telefonisch als via de email bereikbaar.

Kijk voor verdere informatie op mijn website, of neem persoonlijk contact op.

Henk Bouwknecht
Budgetcoach

📞 06-36095639   ✉ info@budgetrust.nl   🌐 www.budgetrust.nl

Aangesloten bij de Nederlandse Vereniging Voor Budgetcoaches en Schuldhulpverleners (NVVBS).

VETERANEN HELPEN BIJ VERMISSINGEN

Het Veteranen Search Team staat met 1500 vrijwilligers ter beschikking van de politie om als ondersteunend element ingezet te worden tijdens zoekacties naar vermiste personen.

scan de QR code

IBAN: NL 64 RABO 0325448744

MET UW DONATIE HELPT U ZOEKEN
BEDANKT NAMENS ALLE VRIJWILLIGERS

WWW.VETERANENSEARCHTEAM.NL